

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ

Ἔτος Πρώτον.—Ἐν Κωνστανπόλει τῇ 15 Σεπτεμβρίου 1887.—Τεύχος Ἐννατον.

ΠΕΡΙ ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΝ

(Ἴδε τεύχος II. σελ 178)

Ὁ ἄνθρωπος ὑπάρχει μιμητικὸς, διότι ὑπάρχει ἐπιδεικτικὸς τελειοποιήσεως. Ἐλλείπουσιν δ' αὐτῷ πλέον οὐχὶ τὰ μαθήματα, ἀλλὰ τὰ ὑποδείγματα. Λάβετε αὐτὸν ἐκ τῆς ἱστορίας, καὶ κρατεῖτε αὐτὸν ἀκαταπαύστως πρὸ τῶν ὑφ' ἁλμῶν τῶν ὑμετέρων τέκνων. Τὰ τέκνα ταῦτα θέλουσι καταστῆ λαὸς, καὶ ὁ λαὸς οὗτος θέλει τιμῆσαι ὑμᾶς διὰ τῆς ὑπερβάσεως· θέλει μεταδώσει τὸ ὄνομα ὑμῶν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, καὶ τὸν ὑμέτερον φόρον πολιτιστοῦ πρὸς τὸν ὑπέρτατον πολιτιστὴν.

Δὲν ὑπάρχει ἀρκούντως γνωστὸν κατὰ πόσον τὸ πλῆθος, οὗ αἱ παρεκβάσεις περιέχουσι τοσοῦτους κινδύνους καὶ ἐγκλήματα, ὑπάρχει ἐπιδεικτικὸν ἐντυπώσεως πρὸς τὸ ὥρατον, καὶ κατὰ πόσον εἰς τῶν ἐνθουσιασμῶν αὐτῶν περικλείει εὐψυχίαν καὶ ἀρετὴν. Ἐπιτραπέιτω μοι ἵνα παραθέσω ἕν παρδείγμα, ἐν ᾧ αὐτὸς ἐγὼ ὑπῆρξα δρᾶστης καὶ μάρτυς, καὶ ὅπερ ἐστὶν ἄξιον ἀφηγήσεως.

Καθ' ἣν Σιγμὴν ἐκήρυττον, λέγει ὁ Λαμαρτίνος, ἐπὶ τῆς ἰδίας πλατείας τῶν ἐπαναστατικῶν ἐκτελέσεων, τὴν κατάργησιν τῆς θανατικῆς ποινῆς, καὶ ὅπου ὠμίλουν πρὸς τὸν λαὸν φρικωδῶντα καὶ ἀναποφάριστον ὅπως πείσω αὐτὸν νὰ παραδεχθῆ τὸ θέσπισμα τοῦτο, ἀφοπλισμὲν τῶν ἐκδικήσεων καὶ ἀμοιβαίαν ἀμνηστειάν τῶν κομ-

μάτων, οἱ λόγοι μου διεκόπησαν καὶ τὰ βλέματά μου ἐθαμβώθησαν ὑπὸ ὑποκόφου θορύβου δεξιᾶ μου, εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν ἀπ' ἐμοῦ. Ἐνόμιζον ἐν πτόμα εἰς τὴν σωρείαν ἐκείνην τῶν νεκρῶν, οἵτινες ἔμελλον νὰ κηδεύθωσι δημοσίᾳ. Τὸ σῶμα ἐκεῖνο ἀνῆκεν εἰς δεκαοκταετῆ νέον τινὰ, οὐδὲν πτωχῆς χήρας, ὅστις πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἶχε προσβληθῆ τυχαίως ὑπὸ σφαίρας ἐκ τῶν ἀνταλλασσομένων μεταξὺ τῶν μαχομένων. Ἦτο ἡμικάλυπτος διὰ τοῦ ἐπενδύτου αὐτοῦ, ὃν εἶχον ρίψει ἐπὶ τῶν κνημῶν αὐτοῦ· ἐπὶ τοῦ αἵματοφόρου ὑποκαμίσου αὐτοῦ ἀνηρτᾶτο χαλκοῦς σταυρὸς παρὰ τὸ στήθος· ἡ ὠραία κεφαλὴ ἐκράδαινετο ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ φερέτρου μεταξὺ πράσινων τινῶν φύλλων πύξου ἢ δάφνης. Γυνή τις παρηκολούθει τὸ σῶμα ὀλοφυρομένη πρὸς τὸ μέρος εἰς ὃ φέροντες αὐτὸ διηλυθόντο βραδέως καὶ μετὰ κόπου διὰ μέσου τοῦ πλῆθους ἐκείνου. Ἐκεῖ δ' ἔφθασαν παρὰ τὴν κίγκλιδα, παρὰ τὸ ὑπόβαθρον, τὸ πλῆθος ἐκώλυσεν αὐτοὺς ἵνα ἐπιτελέσωσι τὸ εὐσεβὲς καθήκον αὐτῶν. Ἔστησαν σχεδὸν ἐνώπιόν μου. Ἀγαθὸς τις τὴν καρδίαν, γενικὸς γραμματεὺς τῆς δημοκρατίας τῶν Πικρισίων εὐμισθόμενος κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὀπισθὲν μου, ἔλαβεν οἶκτον πρὸς τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ὑπόχρεων νὰ κλαίῃ καὶ θρηνηῖ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ταραχώδους ἐκείνου ὄχλου παρὰ τὸ σῶμα τοῦ ἑαυτῆς τέκνου. Διέσχισε τὸ πλῆθος, καὶ λαβὼν τὴν γυναῖκα ἐκ τῆς χειρὸς, ἔσυρεν καὶ ἔθιγεν αὐτὴν ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ αὐτοῦ ὅπως μὴ ὠθῆται ὑπὸ τοῦ πλῆθους.

Ἐξηκολούθουν νὰ δημηγορῶ πρὸς τὸ πλῆθος, ὅτε μὲν ἐπευφημοῦν, ὅτε δὲ καταπίπτον εἰς ἄ-

κραν σιγήν· ομάδες τινές πρὸς τὰ δεξιὰ μου ἐφαίνοντο διαστάζουσαι μεταξύ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ φανῶσι γενναϊκάκαρδι ἐκ τοῦ γέβου μὴ δηλώσωσιν ἑαυτοὺς δειλοὺς. Ὁ γενναῖος γείτων μου ἐπωφελήθη τὴν ἐπικρατήσασαν πρὸς στυγερὴν σιγήν καὶ ἀπηύθυνε λέξεις τινὰς καλοκαγαθίας καὶ παρκαμθίας πρὸς τὴν θρηνηῦσαν γυναῖκα.

«Ἐννεεῖτε; εἶπε πρὸς αὐτήν· ὁ ρήτωρ μέλλει ν' ἀναγνώσῃ πρὸς τὸν λαόν, καὶ προσπαθεῖ ἵνα πείσῃ αὐτὸν ὅπως κυρώσῃ ἐν τῷ ἱερωτέρων θεσπισμάτων, ἅπερ δύνανται νὰ ἐξιλεώσωσι τὸν Θεὸν ἵνα συγχωρήσῃ τὸ ἐν ταῖς ἐμφυλίαις πάλλαις χυνόμενον αἷμα τὸ θεσπισμα τοῦτο κατάρχει διὰ παντὸς τὴν θανατικὴν πεινὴν, ἣν οἱ ἄνθρωποι μετεχειρίζοντο κατ' ἀλλήλων ἀμειβόμενοι. Ἐπικουρῶ δ' ἐκ προτέρου τὴν ἀναγνὴν τῶν φρονιμάτων, τὸν σεβασμὸν τῶν ἡτωμένων, τὸ ἀπαρκαθίστον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.—Μάλλιστα, κύριε, ἐννεῶ,» ἀνεφώνησεν ἡ μήτηρ ἀνορθωθείσα ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν πεδῶν αὐτῆς, ὅπως ἴδῃ τὸ πρόσωπον τοῦ υἱοῦ καὶ ἀποτείνουσα πορρωτέρω τὴν ἑαυτῆς φωνήν, ὡσεὶ ἤθελεν ἵνα ὁ νεκρὸς ἀκούσῃ αὐτῆς· ἔπειτα ὑψώσασα αἰφνης τὰς ἑαυτῆς δύο χεῖρας μετ' ἐνθουσιασμοῦ πρὸς τὸν οὐρανόν. «**Α!** ἐπανελάθεν, ἐν τῷ πτωχὸν τέκνον μου εἶχε δυνήθῃ νὰ ζῆσῃ ἀρκούντως ὅπως λάβῃ γινῶσιν τοῦ θεσπίσματος τοῦτου, ἤθελε λογισθῆ εὐτυχὲς ἀποθνήσκων! . . . καὶ ἐν τσοῦτώ μὲ ἡγάπα μεγάλως! » προσέθηκε, χύνουσα αὐθυσ πικρὰ δάκρυα.

Ἡ ἐπιφώνησις αὕτη τῆς γενναίας μητρὸς, καὶ τὸ τεκμήριον ὅπερ ἐξεδήλωσεν αὐτῶ περὶ τῶν αἰσθημάτων τοῦ υἱοῦ αὐτῆς ζῶντος ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ υἱοῦ αὐτῆς νεκροῦ, ἀπέσπασεν ἐκ τῶν πλησιεστέρων ομάδων κραυγὴν θαυμασμῶ μετὰδιδεῖσσαν ἀπὸ στόματος εἰς στόμα μεταξύ τοῦ πλήθους, ὁ ὑπὲρ τοῦ ὠραίου θαυμασμοῦ κατέλαθεν αὐτὸ, ὡς ὁ ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος ἐνθουσιασμοῦ εἶχε καταλάβει τὴν μητέρα. Ἐπανελάθεν τὴν δημηγορίαν, τὸ πλήθος συνεκινήθη καὶ τὸ θεσπισμα ὑπερίσχυσε.

Παρόμοια παρκαθίσματα εὐ μόνον εἰσὶν ἀφηγήσεις, ἀλλὰ πειθεῖ. Πικλιζέουσιν εὐ μόνον τὸ

πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ τὴν καρδίαν· ἀποκαλύπτουσι τὴν ἠθικὴν ὠριότητα, καὶ, δεικνύοντα αὐτὴν, παιδεύουσιν αὐτὴν κατὰδὲλον καὶ ἀξιομίτητον. Ἐὰν ὁ υἱὸς τῆς γυναικὸς ἐκείνης δὲν εἶχεν ἀναγνώσει ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ τὰς ἀφηγήσεις αἰτινας διδάσκουσι τὴν ὠριότητα τῆς μεγαλοψυχίας, οὐδέποτε ἤθελε δώσει εἰς τὴν ἑαυτοῦ μητέρα τὴν λογιζομένην καὶ τὸ δικαίωμα ν' ἀπαντήσῃ αὐτῶ περὶ αὐτοῦ· ἐὰν ἡ μήτηρ δὲν εἶχεν ἀναγνώσει τὸ εὐαγγέλιον, ἤθελεν ἀπαιτήσῃ τὴν ἐκδίκησιν, ἀντὶ νὰ ζητήσῃ τὴν μεγαλοψυχίαν ἐν ὀνόματι τοῦ πτώματος τοῦ τέκνου αὐτῆς· ἐὰν ὁ λαὸς ἐκεῖνος δὲν εἶχε συγκινήθῃ ἐξ ἐνθουσιασμοῦ πρὸς τὴν θλίψιν, ἡ ἐγκαρτέρησις καὶ ὁ εἰκτός τῆς μητρὸς ἐκείνης οὐδέποτε εἶχεν ἀνευφημηθῆ.

Ἴδου ἡ ἱστορίαν! Ὁ υἱὸς ἀποθνήσκει, ἡ μήτηρ συγχωρεῖ, ὁ λαὸς ἐπευφημεῖ, ὁ ἱστορικὸς συγγράφει τὴν διήγησιν ταύτην, καὶ ἡ στάθμη τοῦ πολιτισμοῦ, ἣτις δὲν κατέρχεται αὐθις ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐκείνου, ἀνυψοῦται διὰ μιᾶς συγκινήσεως, δι' ἐνὸς δακρύου καὶ μιᾶς ἀρετῆς.

Ὅτι τινὰς εἶδει περὶ τῆς δῆθεν καταπτώσεως τῆς φιλολογίας ἤτις, κατὰ τινὰ ἀγέροχα πειθήματα, ἐξευτελιζέται καὶ ἐκπίπτει ἐκχυδαίζουμένη καὶ χροισμοποιουμένη διὰ τὰς πολυριθμωτέρας καὶ τὰς ἥττον πεπαιδευμένους τάξεις. Ἴδου, ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἐπιστολή τις ἀνεκδοτος ἀπευθυνθείσα παρ' ἐμοῦ, πρὸς εὐλίγων ἐτῶν, πρὸς φίλον ἐκφορζυζομένην μοι τὴν ἀμφιβολίαν ταύτην. Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη εὐρίσκει ἐνταῦθα τὴν ἑαυτῆς θέσιν καὶ ἐφαρμογὴν:

«Ἀπὸ τῶν μάλλον νεανικῶν μου ἐτῶν, ἐπισκεπτόμενος τὴν Ἑλβετίαν, τὴν Γερμανίαν, τὴν Σκωτίαν, ξενιζόμενος παρὰ ταῖς πτωχολόγους καλύβαις τῶν ζείνων, συναντῶν πανταχοῦ σχεδὸν παρὰ ταῖς ξενιζούσι με οἰκογενεαῖς χωρικῶν πεπαιδευμένους καὶ μετόχους τεχνῶν, θεωρῶν ἐν τῷ κινῶ θάλαμῳ, παρὰ τὴν θερμάστραν, τὴν Ἀγίαν Γραφήν, μικρὰν βιβλιοθήκην ἐκ πικρῶν τετραγμῶν ἐπὶ ξυλλινῆς σειρᾶς θέσεων παρὰ τὰ χάλκινα οἰκιακὰ σκεύη, θρησκευτικὴν σάλπιγγα, πλοῦσιον, κλειδικίμβελον παρ' ἐ-

μαρίου ἐκ ξύλου καρύας, ἀκούων τῇ Κυριακῇ τοὺς υἱοὺς καὶ τὰς θυγατέρας τῆς οἰκογενεαῖς ἀναγινώσκοντας ὑψιφώνως τὰς ὠραίας ᾠδὰς τοῦ Γαίτου, τοῦ Σχίλλερου, τοῦ Βούρου, ἢ κρούοντες ἐπὶ τοῦ κλειδοκαμβέλου τὰς οὐρανίους μελωδίας τοῦ Μόζερτου, εἶχον εἰπεῖ κατ' ἐμικτόν: Διὰ τὴν ὁ χωρικός καὶ ὁ τεχνίτης γάλλος δὲν ἔχουσιν, ἐν τῇ ἑκτυτῶν καλύβῃ ἢ τῷ πενηρῶ οἴκῳ εἰμὴ ἀθλίως κειρωματισμένους εἰκόνας, ἀνηρτημένους δι' ἐνὸς ἡλίου ἐπὶ τοῦ κεκλιμένου τοίχου, ἔσμητα ἐν οἷς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ κηλιδοῦται ὅσω καὶ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ δυσμορφοῦται ὑπὸ τοῦ ἐσπιλουμένου ὕδατος, ἢ κτερωματωμένα τινὰ καὶ ἀκούσια μυθιστορηματικὰ ἀνουσίων σ υ γ γ ρ α φ ἔ ω ν ;

«Μὴ ὑπάρχη ἔλλειψις καλλισθησιας ἐν τῷ πνεύματι τοῦ λαοῦ; Ἄλλ' ὁ Γερμανικὸς λαὸς δὲν ἐπροικίσθη ὑπὸ τῆς φύσεως διὰ πλείονος ἀβρότητος δι' ὅσης καὶ ὁ ἡμέτερος, καὶ ἐν τοσοῦτῳ προτιμᾷ τοὺς ἑαυτοῦ μεγάλους ποιητὰς ἀπὸ τῶν ἑαυτοῦ ληστῶν, ἀλλ' ὁ λεμβοῦχος τῆς Βενετίας ἀπαγγέλλει ἐκ μνήμης τοὺς στίχους τοῦ Ἀριστίτου. ἀλλ' ὁ νεαπολιτανὸς ἀλιεὺς ἄδει τὰς στραφὰς τῆς Ἀπελευθερωθεΐσης Ἱερουσαλήμ· ἀλλ' οἱ ραψῶδοι τῆς Ἰωνίας καὶ τοῦ Ἀρχιπελάγους ἐπορίζοντο τὰ πρὸς τὸ ζῆν μετὰβαίνοντες ἀπὸ θύρας εἰς θύραν, εἰς τὰς νήσους καὶ ἐπὶ τῶν ὄρειων ψαλμοῦδοῦντες τὰς ποιήσεις τοῦ Ὀμήρου· ἀλλ' οἱ Ἑβραῖοι, ἐν τῇ αἰγματοσῆσῃ αὐτῶν, ἐκάθηντο ἐπὶ τῶν ὄρθων τῶν ποταμῶν Βαβυλωνος, καὶ ἔκλεον ἀναμνησόμενοι ἀλλεπαλλήλων τῶν ὑψηλῶν ὕμνων τῶν προφητῶν αὐτῶν καὶ βασιλείων, συνιδεύοντες αὐτὰ διὰ τοῦ ψαλτηρίου τοῦ Δαβίδ· ἀλλ' οἱ λαοὶ τῆς Ἰνδίας ἐμάνθανον ἐκ στήθους, ἀπ' αὐτῆς τῆς μικρᾶς ἡλικίας, τὰς περιόδους τῶν μεγάλων ἐπισοιῶν, μνημείων τῆς καταγωγῆς αὐτῶν, τῶν παραδόσεων καὶ τῆς ἱστορίας· ἀλλὰ τὰ τριακόσια ἑκατομμύρια τῶν κατωίκων τοῦ Οὐρανίου Κράτους γινώσκουσι τὰ φιλοσοφικά ἄξιμα τοῦ φιλοσόφου καὶ ἀποφυτοῦ αὐτῶν Κομρουίνου· ἀλλ' οἱ Ἄραβες ἄδουσιν εἰσέτι ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Μεσοποταμίας τὰς ἐρωτικὰς καὶ ἠρωϊκὰς διηγήσεις τοῦ Ἀντάρ, τοῦ Ὀμήρου τῶν συνοδι-

ῶν· ἀλλ' οἱ Πέρσαι ἄσμητοποιοῦσιν, ὑπὸ τὰς πτωχικὰς σκηνὰς αὐτῶν, τοὺς οἶνους τοῦ Σιρζὸς διὰ τῶν θελικτικῶν καὶ σοφῶν στίχων τοῦ Σακκιδῆ, τοῦ Ὀρακίου τῆς Ἀνατολῆς· ἀλλ' οἱ Μωαμεθάνοι προσκυνεῖται οἱ μετὰβαίνοντες πρὸς προσκύνησιν τοῦ ἐν Μέκκᾳ τόφου τοῦ Προφήτου ἀναγινώσκουσιν, ἀνηρτημένους ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ μνημείου ἐκείνου τὰς ὠραιότερας ποιήσεις ἅς τὸ ἔτος ἢ οἱ αἰῶνες ἐνέπνευσαν εἰς τοὺς συγγράψαντας αὐτὰς περὶ τοῦ ἄγνωστοῦ ἔρωτος, τῶν θαυμάτων τῆς τελείας ὠριότητος, τοῦ ἀρεμάνου ἵππου, τῶν ὀπλων, τῶν κτερωματωμένων τῶν πολεμιστῶν, τῆς θρησκευτικῆς ἀγᾶπης πρὸς τὸν πλησίον, τῆς ἀπαρκαθίστου φιλοξενίας, τῆς συνέσεως τῶν λευκῶν παγῶνων, τῶν περὶ ἠθικῆς ἐντολῶν, τῶν ἀπειραθίμων ἀρετῶν τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ· ἀλλ' ὁ ποιμὴν τῆς Σεβρίας καὶ τῆς Δακλυατίας ἔχει τὰ δημοτικὰ ἄσμητα αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ Σκώτος ἔχει τὸν Ὀσσικόν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Ἰσπανὸς ἔχει τοὺς ἑαυτοῦ στεναγμοὺς ὁμοιοκαταλήκτους, τὰς ἑαυτοῦ ἱπποτικὰς ᾠδὰς, καὶ τὴν κηθάρων. Μόνος ὁ Γάλλος οὐδὲν ἔχει ἐκτὸς τοῦ ἐν καπηλείῳ ποτηρίου αὐτοῦ καὶ τοῦ μέθην ἀποπνέοντος ἔσματος, ὅπως θέλῃ τὰς ἑκτυτοῦ χειμερινὰς μακρὰς ἐσπέρας, ὅπως στερῇ τὴν σύζυγον τοῦ φωτὸς τῆς ἐστίας, ἀντὶ νὰ ὀμιλῇ μετὰ τῶν τέκνων αὐτοῦ καὶ ἐντυπώσῃ εἰς τὴν τρυφερὰν φαντασίαν τῶν θυγατέρων τὰς ὠραίας εἰκόνας τῆς φύσεως, τὰς ἱερὰς ἐμπνεύσεις τῆς ψυχῆς, τοὺς ἠρωϊσμοὺς τῆς καρδίας, τὰ ὑποδείγματα τῶν ἡθῶν, τὰ μεγαλεῖα τῶν θεῶν!

«Δὲν εἶναι ἀθλιότης τοῦτο; ἀλλ' οἱ λαοὶ ὧν ἐπονησάμην μναῖαν δὲν ὑπάρχουσι πλουσιώτεροι ἢ μῶν καὶ ἡ καλύβη τοῦ Σκώτου χωρικοῦ, ἡ σκηνὴ τοῦ Ἀραβος, ἡ φωλεὰ τοῦ Σέρβου δὲν ἔχουσι πλέον σκευὴ ἢ εὐκολίας ὅσας αἱ οἰκίαι τῶν ἡμετέρων χωρικῶν, χιλιὰς ὀλιγώτερα τῆς κατοικίας τῶν τεχνιτῶν τῶν ἡμετέρων πόλεων. Ἄλλως δὲ, ἐπεὶ εἰσὶν ἰκανῶς πλούσιοι ὅπως ἀγοράζωσι παρὰ τοῦ μεταπράτου τοῦ φθινοπώρου τὴν ἔξοστον εἰκόνα, τὸ χυδαῖον ἔσμη καὶ τὰ παρόμοια, ἤθελον εἶσθαι ἀρκούντως πλούσιοι ὅπως ἀγοράσωσι τροφὴν τινὰ ἐπίσης οἰκονομικὴν, ἀλλ'

υγιεινότεραν, τῆς φωνητικῆς αὐτῶν μία σελὶς τοῦ Εὐαγγελίου ἢ μία σελὶς τοῦ Ρακίνα δὲν εἶναι βαρυτέρα ἐπὶ φύλλου χάρτου ὅσω ἀγροῦκος σελὶς ἢ βασιχὸν ψωμί· μία καλὴ ιδέα δὲν ἀξίζει πλέον τοῦ σκάνδαλου. Δὲν πρόκειται λοιπὸν ἐνταῦθα περὶ πενίας.

Ἡ ἀμάθεια; Τοῦτο ἠδύνατο νὰ ὑπάρχη ἄλλοτε, ὅτε ὁ λαὸς ἠγνοεῖ τὴν ἀνάγνωσιν, ἀλλ' ἐπὶ τινῶν ἤδη ἐτῶν, ἀφοῦ ἡ ἡμετέρα νουολογία ἤρξατο νὰ κατανοῇ τὸ διανοητικὸν καὶ ἠθικὸν ἐν τῆς προκαταρκτικοῦ σχολείου, ἀφοῦ ὁ λαὸς γινώσκει ν' ἀναγνώσκει διὰ τὴν ἀνάγνωσιν, ἢ διατὶ ἐστὶ δὲν ἀναγνώσκει εἰ μὴ πράγματα ἀνάξια ἀναγνώσεως; Διατὶ δὲν παρατηρεῖ εἰ μὴ εἰκόνας τῆς φύσεως δυναμένας νὰ κηλιδώσῃ ἢ νὰ ριπώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ; Διατὶ ἡ φιλολογία, ἡ γλυπτικὴ, ἡ ζωγραφικὴ καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ λαοῦ ἐν Γαλλίᾳ, εἰς τὸ σκάνδαλον, ἢ κτηνωδίᾳ, τὸ αἶσχος τῆς τέχνης;

«Διότι ἡ φιλολογία, ἡ γλυπτικὴ, ἡ ζωγραφικὴ καὶ ἡ μουσικὴ περιφρονήθησαν μέχρι τοῦδε ἐν Γαλλίᾳ, διότι ἡ τέχνη ἀπειξιώσατο ἵνα καταστῇ δημοτικὴ, καὶ ὁ λαὸς εἶχεν ὑπέρξει ἀνικανὸς μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ὅπως ὑψώθη εἰς τὰς διανοητικὰς καὶ ἠθικοποιητικὰς ἀγαλλιάσεις τοῦ πνεύματος.

«Καὶ διατὶ τοῦτο ἐστὶ; Διότι, ἐξ ὅλων τῶν χωρῶν τῆς γῆς, ἡ Γαλλία ὑπῆρχεν ἴσως ἡ χώρα ἐν ἣ ὁ λαὸς κατεῖχε τὴν θέσιν ἐν τῷ διαλογισμῷ τῶν καλλιτεχνούντων τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας τοῦ πνεύματος καὶ τῆς χειρὸς. Ἐσκεπτόμεθα, ἐσχεδιάζομεν περὶ μελοδραμάτων διὰ τὰς αὐλὰς· ἐγκαταλείπωμεν τὸν κινισμὸν καὶ τὴν ἔλλειψιν νὰ ζωγραφῶσι νὰ συγροῦσιν, νὰ χαράττωσι, νὰ ἄδωσι, ἢ μᾶλλον νὰ ὠρῶνται διὰ τὸν λαόν.

(Ἀκολουθεῖ).

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Ο ΜΕΤΑΞΥ ΕΥΡΩΠΗΣ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΣ ΚΑΛΩΣ

(Ἰδε τεύχος Ηον)

Θὰ προσθέσωμεν ὀλίγα περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἐκτελεῖται ἢ ἐν τοῖς ὕδασι κατάθεις. Φορτόνουσιν αὐτὸν κατὰ τὸ δυνατόν ἐπὶ ἐνὸς μόνου ἀτμοπλοίου συσπειρῶντες ἐπιμελῶς ἐν τῷ βάθει αὐτοῦ, ὅταν δ' ἀφίκωνται εἰς τὸν τόπον ὅθεν ἀρχεται ἡ ὑπερβύχιος γραμμὴ, ἐργάται λαμβάνοντες ἀνελίσσουσιν ἐκάστην σπείραν, ἣν ἀφίνουσι νὰ κατέρχεται ἀπὸ τῆς πρύμνης εἰς τὴν θάλασσαν, καθόσον τὸ ἀτμόπλοιο προχωρεῖ, ἀφοῦ πρῶτον διέλθῃ διὰ τοῦ δυναμομέτρου, ἢτοι ὑπὸ μοχλόν τινα φέροντα βάρη, ἅτινα καταμετροῦσι τὴν ἔντασιν τῆς κινήσεως.

Ἐπιτραπήτω ἡδὴ ἡμῖν μετὰ τὴν βραχεῖαν ταύτην καὶ ξηρὰν ἔκθεσιν νὰ εἰσελθωμεν εἰς τὸ κύριον θέμα τῆς διατριβῆς ἡμῶν, νὰ γνωρίσωμεν τοῖς φίλοις τοῦ «Ἐρμου» ἀναγνώσταις, τὰ ἐπιτόχεια καὶ τὰς συγκινήσεις τῆς ἐνδόξου ταύτης σελίδος τῆς ἱστορίας, ὡς ἀπλοῖ λογογράφοι, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐνδιατρίψωμεν ἐν αὐτῇ περισσότερον. Εἶπομεν συγκινήσεις, διότι ἔχει καὶ ἡ ἐπιστήμη τὰ τραγικὰ αὐτῆς μέρη καὶ τὰς συγκινήσεις αὐτῆς. Ὅταν ἀτρόμητοι αὐτῆς σκαπανεῖς διαπερῶσι θαλάσσας καὶ ὄρη εἰς ἀνακάλυψιν νέων κόσμων πορευόμενοι καὶ ἐν τῷ λαμπρῷ τούτῳ αὐτῶν ἀγῶνι νεαροὶ ἀποθνήσκουσιν, ὅταν ὁ μὲν καλύπτεται ὑπὸ τοὺς φοβεροὺς παγετοὺς τοῦ βορρᾶ, πρὸς ὃν εἰς ἀνακάλυψιν διηθύνετο, ὁ δὲ θνήσκει καταπίπτων ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν στρωμάτων τῆς ἀτμοσφαιρας, ἅπερ ἐζήτει ὑπερβιάως νὰ διασχίσῃ, δὲν εἶναι το-

σαυτὰ θύματα εἰς τὸν βωμὸν αὐτῆς προσφερόμενα, τόσα τραγικὰ συμβάντα, τόσαι συγκινήσεις.

Καὶ ἐν ᾧ ταῦτα ἐπαναλαμβάνονται καθ' ἐκάστην, ἐνῶ ἐκαστὸν πρὸς τὰ πρόσω βήμα τῆς ἐπιστήμης, ἐκάστη ἀνακάλυψις, προστίθεται ἵσως νέαν θυσίαν οὐδαμῶς ἀποδεικνύσιν οἱ ἀτρόμητοι αὐτῆς στρατιῶται. Ἀγωνίζονται θαρραλέως, καὶ ἂν ἀποθάνωσι, παρηλθόν ὡς κομῆται ἐγκαταλιπόντες ὀπισθεν αὐτῶν τῆς διαβάσεως τῶν τὰ ἴχνη.

Ἡ ἱστορία τῆς κατασκευῆς τοῦ μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς ὑπερβύχιος τηλεγράφου ἀρχεται ἀπὸ τοῦ 1852. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἄγγλος τις μηχανικὸς Γισβόρν συστήσας ἐν Ἀμερικῇ ἐταιρίαν κατεσκεύασε πρῶτα τὸ μεταξὺ Ἀγ. Ἰωάννου, πόλεως τῆς νήσου Νέας Γῆς, καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Βάου Νέα Γῆ τμήμα τοῦ ὑπερωκεανείου τηλεγράφου τοῦ συνδέοντος τὰς δύο ἡπείρους, Δύο ἔτη βραδύτερον ὁ μηχανικὸς οὗτος ἐλθὼν ἀνεκοίνωσε πλουσίῳ τινι ἀμερικανῷ κεφαλαιούχῳ Κύρῳ Διέλ σχέδιον περὶ ἐνώσεως δι' ὑπερβύχιος τηλεγράφου τῆς Νέας Γῆς μετὰ τῆς Ἀμερικανικῆς ἡπείρου, ὅτε διὰ τε τοῦ τηλεγράφου τούτου καὶ τῶν μεταξὺ Νέας Γῆς καὶ Ἀγγλίας ἐκτελούντων τὸν πλοῦν ἀτμοπλοίων ἢ μεταξὺ τῶν δύο κόσμων συγκοινωνία θὰ ἐγίγνετο ταχύτερον. Ὁ Κύρος Γιέλ ἐπεδοκίμασε καθ' ὅλοκληρίαν τὸ σχέδιον τοῦτο, ἀλλὰ προβαίνων πορρωτέρω προῦβαλλε τῷ ἄγγλῳ μηχανικῷ ἕτερον σχέδιον, πολλῷ τολμηρότερον, περὶ ἐνώσεως τῆς Εὐρώπης μετὰ τῆς Ἀμερικῆς διὰ μεγάλου ὑπερβύχιος τηλεγράφου διήκοντος ἀπὸ Ἰρλανδίας μέχρι Νέας Γῆς καὶ ἐκεῖθεν μέχρι Νέας Ὠρκης. Πρὸς τοῦτο ὁ ἀμερικανὸς κεφαλαιούχος ἐνθαρρυνθεὶς καὶ ὑπὸ τῶν γνωμῶν δύο διασῆμων ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων, τοῦ κ. Μωρῦ, διευθυντοῦ τοῦ ἐθνικοῦ ἀστεροσκο-

πείου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν καὶ τοῦ πολλοῦ Μόρσου, δὲν ἔργησε νὰ συστήσῃ ἐν Ἀμερικῇ ἐταιρίαν, ἣτις ἔργον ἔσχε τὴν κανασκευὴν τοῦ ὑπερβύχιος τηλεγράφου, τοῦ συνδέοντος τὴν Νέα Γῆ μετὰ τῆς Ἠπείρου.

ὑπελείπετο γοῆ ὅπως σκεφθῶσι περὶ τοῦ κολοσσιαίου ἔργου τῆς κατασκευῆς τοῦ ὑπερωκεανείου κάλω. Ἡ ἐπιχειρήσις αὕτη δὲν ἐφαίνετο εὐκόλος. Ὑποτιθέντες τῷ ὄντι ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ εὗρωσιν ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ γραμμῆν τινα, ὅπου τὰ ὕδατα δὲν θὰ εἶχον μέγιστον βάθος, πῶς θὰ ἐπετύγχανον καιροῦ ἀρμοδίου, ἀπαραιτήτου γαλήνης, κάλων ἀρκούντως μακρῶν καὶ μέσα μεταφορᾶς ἱκανῶς ἰσχυρὰ πρὸς ἀποκατάστασιν τοιαύτης γραμμῆς; Καὶ τῶν κωλυμάτων τούτων ἐξομαλισθέντων, ὑπῆρχεν ἐλπίς ὅτι ἠλεκτρικὸν ρεῦμα ἐκτοξευθὲν ὑπὸ βολταϊκῆς στήλης θὰ εἶχεν ἀρμύσαν δύναμιν ὅπως διέλθῃ ἀνευ διακοπῆς ἀπὸ ἀκροῦ ἕως ἀκροῦ τὴν παμμεγέθη ταύτην γραμμῆν; Πολλοὶ τῶν σοφῶν οὐδόλωσ ἐδίσταζον ν' ἀπαντήσωσιν ἀπορρητικῶς εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας, ἰδίως καθόσον ἀφορᾶ τὴν τελευταίαν τούτεστι τὸ δυνατόν τῆς διαβιβάσεως τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἀνευ ἀπωλείας τοῦ ρευστοῦ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ Ὠκεανοῦ.

Ἐν τούτοις μεθ' ὅλας τὰς ἀμφιβολίας ταύτας πρωτοεργὸς τῆς μελλούσης γιγαντιαίας ἐπιχειρήσεως Κύρος Χιέλ οὐδόλωσ ἐδίστασε νὰ ἀρξῆται τῶν ἐργασιῶν. Κατ' αἴτησιν αὐτοῦ ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησις ἀνέθετο ἀξιωματικῷ τινι τοῦ ναυτικοῦ τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ βυθοῦ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τὴν εὕρεσιν καταλλήλου διὰ τὸν ὑπερβύχιον τηλεγράφου γραμμῆς, ἐνῶ συγχρόνως ἡ ἀγγλικὴ ἀπέστειλεν εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν τὸν κυβερνήτην Δουμάν μετὰ τοῦ πλοίου Κύκλωπος πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΕΔΙΟΛΑΝΟΙΣ

Ὁ κόμης Λουδοβίκος Πατελλάνης, οὗ ἡ οἰκογένεια συγκαταριθμεῖται μεταξὺ τῶν ἐξοχωτέρων τῆς ἀριστοκρατίας τῶν Μεδιολάνων, ἐστὶν ἀνὴρ οὗ ἡ ἀνατροφή καὶ ὁ χαρακτήρ οὐδέποτε ἤθελον δυνηθῆναι νὰ παρὰσχωσιν ὑποψίας ὅτι θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ διαπράξῃ ἐγκλήμα.

Νυμφευθεὶς πρό τινας χρόνους, μετὰ τῆς δεσποινίδος Περινόλη, δὲν ἀπέκτησε τέκνα. Ἡ γυνὴ αὐτοῦ μετὰ τῶν θείλητρων τοῦ προσώπου συνενύσσα καὶ τὰ θείλητρα τελειοτάτης φύσεως, ὑπερηγάπα τὸν σύζυγον αὐτῆς, ὅστις, καὶ τοι εὐρίσκων αὐτὴν ἀξιολάτρευτον πλάσμα, παρεπνεύτο κατ' αὐτῆς ἐπὶ ἐλλείψει διαχύσεως καὶ οἰκειότητος—ἀλλὰ τὸ παράπονον τοῦτο ὑπῆρχεν ἐπὶ τοσοῦτον ἐλάχιστον, ὥστε ἡ ἀμοιβαία συμπάθεια αὐτῶν ἐφαίνετο ὅτι οὐδέποτε ἐμελλεν ἀλλοιωθῆ.

Πρὸ δεκαοκτῶ μηνῶν, ὁ κόμης Πατελλάνης, συνήντησε καθ' ὁδὸν τὴν Σκουαρτσίναν, τὴν θυγατέρα ἑνὸς βενετοῦ διδασκάλου τῆς ὀπασκίας καὶ ἀδελφὴν ἐτέρων ὠρκίων δεσποινίδων περιφήμων ἐν τῷ κόσμῳ ὅπου δικασκιδάζουσι.

Ἡ Σκουαρτσίνα διατείνεται ὅτι ὁ νέος πρῶτος ὠμίλησε πρὸς αὐτὴν· ὁ δὲ κόμης, ἀπ' ἐκνήσιας, βεβαίως ὅτι αὐτὴ προσεκάλεσεν αὐτὸν νὰ ὀμιλήσῃ, ἐξαιτουμένη παρ' αὐτοῦ βοήθειαν καὶ προστασίαν.

Αὕτη διηγήθη αὐτῷ ὅτι, καταλιπούσα τὴν πατρικὴν οἰκίαν, κατέστη θύμα κυρίου τινὸς καταδικωμένη ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης, ὅτι ὠδηγήθη ἔσθια ὑπ' αὐτοῦ εἰς Μεδιόλανα, ὅπως μεταχειρισθῆ αὐτὴν πρὸς πορισμὸν, εἶχεν ἀναγκασθῆ νὰ δικάσῃ βίον λίαν οἰκτρὸν, ὅτι ἀποποιουμένη συνελθὼς νὰ ὑπακούῃ αὐτῷ, εἶχε λάθει παρ' αὐτοῦ τὰς φρικτωτέρας κακώσεις.

Ἡδυνήθη δὲ ἕνα ὀμιλήσῃ ἐπὶ τοσοῦτον ἐπιτηδείως ὥστε ὁ κόμης, συγκινηθεὶς, συγκατένευσεν ἕνα ἐξετάσῃ τὰ ἔχνη τῶν πληγῶν τῆς δυστυχῆς κόρης, ἧς οἱ ὀφθαλμοὶ ὑπῆρχον πλήρεις δακρύων.

Τὸ δὲ σπαρξικάρδιον τοῦτο θέαμα συνεκίνησεν αὐτὸν εἰς ἄκρον, καὶ ὑπεσχέθη ὅπως πράξῃ ὑπὲρ αὐτῆς ὅ,τι δυνατόν αὐτῷ. Ἐχρημάτισε δ' αὐτῇ τὰ μέσα τοῦ δικαίου: ἐν τῇ πληρετέτρῃ ἀνεξαρτησίᾳ καὶ τῇ προϋμήθευτε μάλιστα διδασκάλου, ὅπως συμπληρώσῃ τὴν δικονομικὴν ἀγωγὴν αὐτῆς.

Ἡ νεκρὸς ἐγένετο γνωστὴ, τότε εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ὠνόμασαν αὐτὴν ὠρ α ἰ α ν Β ε ν ε τ ἡ ν Ἰ π ἄ ρ χ ε ι δ' ἀληθῶς ἐκ τῶν ὠραιοτάτων ἐκείνων αἵτινες κατέστησαν ἀθάνκτοι ὑπὸ τῆς γραφίδος τοῦ Τιτιανῶ.

Πάντα δὲ ταῦτα οὐδεμίαν ἐπήνεγκεν μεταβολὴν ἐν τῷ βίῳ τοῦ κόμητος· ἐδείκνυτο δὲ μάλιστα μᾶλλον περιποιητικὸς παρὰ τῇ συζύγῳ αὐτοῦ, ἧτις περὶ οὐδὲν ἠδίσταζε, διότι ὁ κόμης, κατὰ τὴν ἐκυτοῦ συνήθειαν, οὐδέποτε ἀπῆν τὸ ἐσπέρας.

Τί ἤθελε δὲ τότε; Ἡ ἀποκταστήσῃ τὸ πεπλανημένον πρόβατον καὶ νὰ εὕρῃ δι' αὐτὴν ἀνδρα. Αὐτὸ καὶ μόνον. Ἡμέραν τινα ἔδωκεν αὐτῇ τριάκοντα χιλιάδας φράγκων, ὑπὸ τὸν ρητὸν τοῦτον ὅρον ὅτι οὐδέποτε ἤθελε θέσει χεῖρα ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τοῦτου ὅπερ ἐμελλεν νὰ λάβῃ πάλιν, καθ' ἣν περίστασιν ἡ διαγωγή αὐτῆς ἤθελεν εἶσθαι ἀξιόβεμπτος.

Αἱ τριάκοντα χιλιάδες φράγκων ἐγένοντο ἄρκεται καὶ οὐδεμίαν ἐποιήσατο παράστασιν.

Ἄνωσα δὲ τὸν ὀλίγον διασκεδαστικὸν βίον αὐτῆς, ὡς δεσποινὴς, ἐπιζητοῦσα δὲ τερπνοτέρων κοινωνίαν, συνέδεσε σχέσεις μετὰ νέου τινὸς ὑπαλλήλου ἐν ἐμπορικῷ καταστήματι καὶ μετέβη νὰ συγκατοικήσῃ μετ' αὐτοῦ.

Ὁ δὲ κόμης Πατελλάνης εὐρίσκειτο τότε, μετὰ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου, εἰς Στρέταν, ὅπου κατώκει ἐν ἐπαύλει τινα, ὅπου ἔμαθε τὰ ἐν Μεδιολάνοις συμβαίνοντα καὶ ὅτι τὰ διαβήματα ταῦτα τῆς Σκουαρτσίνας δὲν ἦσαν τὰ πρῶτα.

Σπεύσας ἀμέσως εἰς Μεδιόλανα, συνήντηθη μετὰ τῆς προστατευομένης αὐτοῦ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Τουρίνου.

Αὕτη κατ' ἀρχὰς ἠρνήθη ἐπιμόνως πᾶν ὅ,τι κατηγοροῦν αὐτῆς, ἀλλ' ἐπὶ τέλους μὴ δυνα-

θεῖσα ν' ἀρνηθῆ πάντα ὑπεσχέθη ὅτι πλέον δὲν ἤθελε πράξῃ τι δυνάμενον νὰ δυσαρεστήσῃ τὸν κόμητα, ὅστις ὑπέστρεψεν εἰς Στρέταν παρὰ τῇ ἑαυτοῦ γυναικί. Τὸ συμβῆν τοῦτο εἶχε μεταβάλλει αὐτὸν πάντοτε διετέλει τεταραχμῆνης, νευρικῆς, καὶ δὲν ἔτρωγε πλέον τὴν δὲ λύπη κατακαμβανόμενος ὑπὸ τύφου, ὠμίλει περὶ αἰσχυροῦ γενεμένου ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ καὶ περὶ τῆς ἀνάγκης νὰ ἐκδικηθῆ τὰς ὕβρεις.

Ἡ δὲ κόμητα, λίαν ἀνήσυχος, μὴ δυναμένη νὰ σκεφθῆ περὶ ἄλλου τινὸς ἀντικειμένου, ὑπέθεσεν ἐπὶ τέλους ὅτι ὁ σύζυγος αὐτῆς εἶχεν ἀπολέσει σημαντικὸν τι χρηματικὸν ποσόν.

Τέλος ἀπεφάσισεν ἕνα ἐπανέλθῃ εἰς Μεδιόλανα. Ζητησάσης δὲ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ἕνα συνειδήσει αὐτὸν, δὲν ἀπειρηθή. Ἐπανέκαμψεν λοιπὸν πραγματικῶς εἰς τὸ μέγαρον αὐτῶν.

Πρῶτον δὲ τινα ὁ κόμης, ἐγενηθεὶς ὄρθρου βαθείως, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς οἰκίας, ἐπανήλθε περὶ τὴν 11ην ὥραν, ἔχων τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας κεκαμμένους.

Ἰδοῦ δὲ τί εἶχε συμβῆ.

Συνοδευόμενος ὑπὸ γυναικὸς τινος ἦν ἄλλοτε εἶχε θέσει παρὰ τῇ Σκουαρτσίνᾳ ὡς σύνοικον αὐτῇ, εἶχε μεταβῆ παρὰ τῇ προστατευομένῃ φέρων εἰς τὸ ἑαυτοῦ θυλάκιον φιάλην μετὰ νηρικῶ ὀξέος ἣν εἶχεν εἰς τὸ μελετητήριον αὐτοῦ διὰ χημικὰς μελέτας.

Ὁ κόμης ὠμολόγησεν ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ ὅτι εἶχε λάθει τὴν φιάλην ὅπως αὐτοκτονήσῃ ἐν τῷ δωματίῳ τῆς Σκουαρτσίνας, ἀλλ' ὅτι, ὁ γενόμενος δεκτὸς παρ' αὐτῆς μετὰ περιφρονήσεως, ἐγένετο ἑξάλλος, καὶ ἀγνοῶν πῶς, εἶχε ρίψει ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς τὴν φιάλην.

Ἡ Σκουαρτσίνα μόνον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠδυνήθη νὰ σώσῃ, οὗς ἐκάλυψε διὰ τῶν δύο χειρῶν αὐτῆς, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον, αἱ χεῖρες, ὁ λαιμὸς, οἱ ὦμοι καὶ αἱ μαστοὶ ἐκάησαν ὀλοσχερῶς.

Ἡ δὲ συνοδευοῦσα αὐτὸν γυνή, ὡς καὶ ἡ οἰκιδέσποινα, ἧτις εἶχεν ἀκολουθήσει αὐτῷ, ὑπέστησαν καὶ αὐταὶ καύματα.

Πεισθεὶς εἰς τὰς προτροπὰς φίλων τινῶν, ὁ κόμης Πατελλάνης παροισάθη αὐθημερὸν εἰς

τὸ δικαστήριον, ἀρῶν δ' ἀπεκρίθη, ἐκλείσθη εἰς φρενοκομεῖον.

Γ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΑΗΣ.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικῶ.)

ΕΝ ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ ΦΥΤΟΝ

Εἰς Τογκίνον ὑπάρχει, φαίνεται φυτόν τι, ἐκ τοῦ γένους τοῦ στρύγνου, τοῦ ὀπίου ὁ φλοιὸς κατέχει λίαν ἐκπληκτικὰς θεραπευτικὰς ἀρετὰς, ἐκ τῶν διηγῶνται περὶ αὐτοῦ ὑπάρχουσιν ἀληθῆ. Τὸ φυτόν τοῦτο, ἢ μᾶλλον τὸ λιχνὸν (κληματώδες φυτόν) τοῦτο παλεῖται κατὰ τὴν Ἀναμιτικὴν γλῶσσαν Χαόγκ Νάν. Ὁ δὲ συγγραφεὺς διαφόρων πραγματικῶν περὶ τοῦ Τογκίνου Κ. Ρομανὲτ Κκλλῶ ὑπέβαλεν εἰς τὴν Γεωγραφικὴν Ἐταιρίαν τῶν Παρισίων, περὶ τῆς ἀρετῆς πληροφορίας περὶ τοῦ φυτοῦ τοῦτου καὶ περὶ τῶν θεραπευτικῶν προσόντων αὐτοῦ.

Φαίνεται ὅτι ἡ γνώσις τῶν θεραπευτικῶν ἀρετῶν τοῦ Χαόγκ-νάν τὸ πάλαι ὑπῆρχον εἰς μυστήριον αὐτοχθάνου τινὸς οἰκογενεῖας, ἐπειδὴ δ' ἡ οἰκογένεια ἀπερνήθη τὴν θρησκείαν αὐτῆς καὶ προσήλθεν εἰς τὸν Χριστιανισμὸν, ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς δὲν ἠδίστασε ποσῶς ἕν' ἀποκαλύψῃ τὸ μυστήριον τοῦτο εἰς τὸν ἱεραπόστολον, ὅστις ἐδίδασκεν εἰς αὐτοὺς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν. Οὕτω δὲ ὁ ἀβέβης Λιέρτας, σήμερον διευθυντὴς τῶν ξένων ἱεραποστόλων ἐν Παρισίαις, ἀρχαῖος δ' ὁ ἴδιος ἱεραπόστολος ἐν Τογκίνῳ ἔλαβε γνώσιν περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ στρυχνίου τοῦτου καὶ τῶν ἀρετῶν αὐτοῦ, καὶ συνέγραψε πλήρη συγγραφήν περὶ αὐτοῦ· εἰς τὴν συγγραφήν λοιπὸν ταύτην ἀνατρέχει ὁ κ. Ρομανὲτ Κκλλῶ.

Κατὰ τοὺς συγγραφεῖς τούτους τοῦ Χαόγκ-νάν ἔχει τὴν ιδιότητά τοῦ θεραπεύειν τὴν λύσσαν. Ὁ δὲ Λιέρτερ ἀναφέρει δύο περιπτώσεις λύσσης, αἵτινες ἐθεραπεύθησαν ἀμφοτέρω ἐν Τογκίνῳ διὰ τῆς χρήσεως τοῦ ἱαμακτικού τοῦτου μέσου. Ἡ μίξ δὲ τῶν περιπτώσεων τούτων ἐβεβαιώθη αὐτῷ ὑπὸ ἱεραποστόλου τινὸς κλα-

μένου Περριέρου, αποκατεστημένου εν τῇ χώρῃ ἐκείνῃ ἀπὸ εἰκοσαετίας ἡδῆ, ὅστις εἶχε θεραπεύσει νεάνιδά τινα δεκατετραέτιν, ἐκ τοῦ χωρίου Ξουάν-Υέν, ἥτις εὑρίσκειτο εἰς τὸ ἔπακρον τῆς λύσσης. Ὁ κ. Περριέρους ἔδωκεν εἰς αὐτὴν τρία ὀγκώδη καταπότια (ὑπὲρ τὰ τέσσαρα γραμμάρια), καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς, δύο ἕτερα τῶν ὁμοίων ἢ δύοσι δὲν ὑπερέβαινε τὰ τρία γραμμάρια. Ἡ πικροῦσα ἔπεσεν ὡς κερκυνόπληκτος, ἔπειτα περιήλθεν εἰς ληθαργίαν, καὶ μετ' ὀλίγον ἐθεραπεύθη, ὑπῆρχε δὲ μάλιστα, ὡς βεβαιούσιν ἡμᾶς, ὀλοσχερῶς τεθεραπευμένη ἀπὸ τῆς ἐπαύριον.

Ὅπότεν ἡ λύσση ἐκδηλώθη ὀλοσχερῶς, ὡς ἐν τῇ ἀνωτέρῳ περιστάσει, δέον κατὰ τὸν ἀεθῶν Λεσερτιέρ, νὰ ἐνεργήσῃ τις δραστηριότης.

Δίδουσι νὰ καταπλήσῃ ὁ ἀσθενὴς διὰ κοχλιαρίου τοῦ φαγινοῦ ὄξος, κατ' ἀρχὰς δύο ἢ τρία καταπότια, ἔπειτα πολλὰ ἄλλα, κατὰ μικρὰ διαστήματα, μέχρις οὗ ὁ ἀσθενὴς δοκιμάσῃ συστολὰς τῶν νεύρων εἰς τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας καὶ ἰδίως νευρικὰς κινήσεις τοῦ σιαγῶνος.

Ἰδὼν δὲ, ὡς προμετοχευτικὸν τοῦ ἱατρικοῦ (ἐν τῇ προηγουμένη παραγγελίᾳ, ἐλέχθη περὶ τοῦ ὄξους) μεταχειρίσθησαν, ὡς φαίνεται, ἐν τινὶ νοσοκομείῳ τῶν Παρισίων καὶ δὲν ἐπέτυχον. Τότε δ' ὁ ἱατρὸς ἠθέλησε νὰ μεταχειρισθῇ τὸ ἱατρικὸν δι' ὑποδειγματικῆς ἐγγύσεως διὰ κλυστῆρος, ἀλλ' ἡ ποσότης ἦν ἐκώμῃσεν εἰς αὐτὸν δὲν ἦτο ἐπαρκὴς καὶ ἐνῶ ἀνεζήτουν ἀνωτέρων δόσιν, ἀπελίωσεν ὁ ἀσθενὴς.

Ὁ κ. Ρομανὲ Καλλὼ διακηρύττει ὅτι ἡδῆ τὸ ἱατρικὸν τοῦτο διατελεῖ ὑπὸ μελέτην ἐν τῇ Σχολῇ τοῦ Ἀλφὸρτ καὶ ὅτι ὁ ἐπιστήμων κ. Παστέρ ὑπεσχέθη ἵνα ποιήσῃται πειράματα ἐπ' αὐτοῦ.

Ἐν Ἀγγλίᾳ δὲ, τρεῖς ἱεραπόστολοι τῆς Ἀφρικῆς, δηχθέντες ὑπὸ κυνὸς προσβεβλημένου ὑπὸ λύσσης, ἐθεραπεύθησαν διὰ τοῦ ἱαμακικοῦ τούτου μέσου.

Φαίνεται δ' ὅτι δὲν ὑπάρχει μόνον ἡ ἰδιότης αὕτη τοῦ Χοχγκ-νάν. Τὸ στρύχνειον τοῦτο ὑπάρχει ἐπίσης ἐξάριτον καὶ κατὰ τῆς ὑπ'

ὄρειων δηλητηριάσεως. Βεβαίως τὰ ἔρπετα ταῦτα εἰσὶ σπάνια ἐν Γαλλίᾳ, ἀλλ' εἰσὶ πολυάριθμα ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅπου εὑρίσκειται, π. χ. ἡ κερκυνόδης ἔχιδνα, τῆς ὁποίας ἡ δὴξίς παρέχει σχεδὸν τοὺς ἰδίους κινδύνους οἷους καὶ ἡ τοῦ Κόπρα Καπίλλκ. Ἐπὶ τούτῳ δὲ ἡ μελέτη τῶν ἰδιοτήτων τοῦ Χοχγκ-νάν δὲν θὰ ἦναι ἴσως ἀνωφελής.

Ὁ συγγραφεὺς ἀναμνησκει περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου δύο ἄλλα ἱατρικὰ ὑποδειχθέντα ἡδῆ κατὰ τὸ 1814 εἰς τὴν Γεωγραφικὴν Ἐτικρίαν, ἀμρότερα προῦδ' ἑτα τῆς Νέας Γρενάδης (ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀμερικῇ), τὸ Γουάκο καὶ τὸ Σεδρόν, ἀπερ ἐνεργοῦσι μάλιστα καὶ ὡς προληπτικὰ, καὶ τὰ ὅποια, μεταχειριζόμενα ἐξωθεῖ ἐπὶ πάσης πληγῆς, καθιστῶσι τὸν πάσχοντα ἀνεπηρέαστον ἀπὸ πάσης δὴξίσεως ὄρειων. Τέλος, τὸ Χοχγκ-νάν ὑπάρχει προσέτι ἱατρικὸν ἀποτελεσματικώτατον κατὰ παντός εἶδους νοσημάτων τοῦ δέρματος. Πειράματα δ' ἐγένοντο ἡδῆ μετ' ἐπιτυχίης εἰς Πονδεχερὺ, εἰς τὰς Ἀντίλλας εἰς τὴν Βενεζουέλκν, καὶ κατὰ τῆς λέπρας διὰ μέσου τοῦ ἱατρικοῦ τούτου. Ἀνεγνωρίσθη δὲ ὡς ἰσχυρὸν κατὰ τῶν χοιράδων, τὴν ἀποστημάτων καὶ τῶν ἀφροδισιακῶν νοσημάτων.

Προσθετέον ὅτι ὁ φλοιὸς αὗτος, ὅστις ἔχει οὕτωσι θυμασίους ἰδιότητας ὑπάρχει αὐτὸς ὁ ἴδιος εἰς ἄκρον σφοδρὸν δηλητηριον, ἀλλὰ δὲν ἐνεργεῖ ὡς δηλητηριον, λέγει ἡμῖν ὁ συγγραφεὺς, εἰμὴ καθ' ἦν περίστασιν τὸ σῶμα δὲν ὑπάρχει προσβεβλημένον ὑπὸ νοσήματος εἰς ὃ ἐφαρμόζεται τὸ ἱατρικόν.

Ἐν Τογκίνῳ μεταχειρίζονται εἰσέτι ἄλλο τι ἱατρικὸν ἐσωτερικὸν κατὰ τῆς λύσσης, δηλ. τὸ ἀφύψημα τῶν φύλλων τοῦ στραμονίου τοῦ ὁποίου αἱ ἰδιότητες περιεγράφθησαν ὑπὸ τοῦ συγγραφέως τῶν Ἱστορικῶν Ἐπιστολῶν περὶ τοῦ Ἀνναμιτικοῦ ἔθνους. Κ. Δεργάν Σιργὰν ἑτέρου ἐν Τογκίνῳ ἱεραποστόλου. Ἀλλὰ τὸ ἱατρικὸν τοῦτο δὲν δύναται νὰ ᾖ τελεσφόρον εἰμὴ ἐν τῇ περιόδῳ τοῦ πυρετοῦ Ἀπ' ἐναντίας δὲ, δύναται αὐτὸ τὸ ἴδιον νὰ ἐπιφέρει πυρετὸν λύσσης ἀλλ' ἀρκούντως ἥπιον καὶ δύναται νὰ

ἐνεργήσῃ ὡς δακκίλις, ἐνεργητικὴ καὶ θεραπευτικὴ.

Ἐξ ὅλων τούτων τῶν πληροφοριῶν, ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει, ἐπὶ τελοῦς, καὶ περιεργὸν τινα περικοπὴν τῶν περιηγήσεων, ἐν τῇ Ἰνδοσινικῇ, τοῦ Μάρκω Πόλου, ἐκθειάζοντος τὴν χολὴν τοῦ ὄρειου βόκ ὡς ἱατρικὸν κατὰ τῆς λύσσης. Αὐτὰ τὰ ἴδια ἔρπετα εἰσὶν ἄφθονα ἐν ταῖς τροπικαῖς χώραις τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀμερικῆς, ὅθεν ἠθέληεν εἰσθαι λίαν ὠφέλιμον τὸ γινῶναι ἐκ τῆς χολῆς αὐτῶν ἔχη τὰς αὐτὰς ἰδιότητας τοῦ θεραπεύειν, εἴως ἀποδίδει ὁ Βενετὸς περιηγητὴς εἰς τὸν Ἰνδοσινικὸν βόκν.

Τῆ 19 Σεπτεμβρίου 1883.

Γ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΑΔΗΣ.

ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΧΑΡΙΤΟΣ

Πρό τινων ἐτῶν, ἐμπορομεσίτης ἐκ τῆς νήσου Ἄνδρου κατὰχόμενος, ἐγευμάτιζεν ἐν τινὶ ξενοδοχείῳ τῆς Ὀδησοῦ, καὶ μόνον περὶ τῶν ἑαυτοῦ ὑποθέσεων σκεπτόμενος, οὐδόλως ἐπρόσεχεν εἰς τὰ περὶ ἑαυτοῦ.

Ἄφνης ὅμως ἀνακύψας βλέπει ἀπέναντι αὐτοῦ καθήμενον καὶ μετὰ πολλῆς τῆς ὀρέξεως τρώγοντα νεανίαν τινὰ ρώσσον, πολιτικῶς ἐνδεδυμένον, σεμνὸν καὶ ἔχοντα τὴν συμπεριφορὰν ἀξιόλογον, τοῦ νεανίου δὲ τούτου αἱ τρόποι εὐρέστησαν μεγάλως τῷ ὁμογενεῖ ἡμῶν καὶ προσέβλεπεν αὐτῷ μετὰ συμπαιθείας, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ δώσῃ πρὸς αὐτὸν ἀφορμὴν συνδιαλέξεως.

Ὁ ρώσσος νεανίας χορτασθεὶς καὶ θέλων ν' ἀναχωρήσῃ, ἐχαιρέτισε τὸν Ἕλληνα καὶ πρὶν ἐξέλθῃ τοῦ ξενοδοχείου ἀπετάθη πρὸς τὸν ξενόδοχον καὶ προτείνων αὐτῷ ὅτι, ἐπειδὴ δὲν ἔφερε μετ' ἑαυτοῦ χρήματα ἵν' ἀποτίσῃ τὸ τίμημα τῶν φαγιτῶν ὧν ἐποιήσατο χρῆσιν, κατέλειπεν αὐτῷ τὸ ἀλεξιθερόν του ὡς ἐνεχυρον.

Ἄλλ' ὁ ξενόδοχος οὐδὲν ἤκουεν ἐξ ὧν προέτεινεν αὐτῷ ὁ ρώσσος νεανίας, ἐπιμένων εἰς τὴν

ἀπαίτησιν τῆς διὰ χρημάτων ἀποτίσεως, καὶ δυσχαίρων μάλιστα ἤρξατο νὰ φέρηται βαναύσως, ἐννοεῖται ὡς κάπηλος.

Ὁ Ἕλληνας ὅμως, θεατῆς τῆς βαναύσου συμπεριφορᾶς τοῦ ξενόδοχου, ἀφ' ἐνὸς μὲν καὶ τῶν εὐγενῶν τρόπων τοῦ νεανίου, παρεμβὰς, πρὸς μὲν τὸν ξενόδοχον εἶπε:

— Λάθετε, κύριε ξενόδοχε, τὸ ἀντίτιμον τοῦ δειπνοῦ τοῦ νεανίου τούτου καὶ ἄφετε αὐτὸν ν' ἀπέλθῃ ἀνενοχλήτως, ἐμὲ δὲ διάγραφον τοῦ καταλόγου τῶν θυμῶνων σου.

Πρὸς δὲ τὸν νεανίαν:

— Ὑπαγε, καλέ μου νέε· ἐκ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν τρόπων σου δεικνύεις ὅτι ἀνήκεις εἰς εὐγενῆ οικογένειαν, ἧς μνήσθητε πάντοτε.

Παρήλθον ἔτη, καὶ ἔτη πολλὰ.

Ὁ Ἄνδριος ἐμπορομεσίτης ἐπανήλθεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, παρὰ τῆς συζύγῳ καὶ τοῖς τέκνοις αὐτοῦ· ἀνέπνευσε τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς πατρίδος αὐτοῦ, καὶ οὐδόλως ἐνεθυμήθη τὸν ρώσσον νεανίαν καὶ τὴν ἀπλήν δι' ἕνα κοσμοπολίτην χάριν ἣν ἐποιήσατο ἐν Ὁδησοῦ.

Ἄλλ' ὁ Ἕλληνας δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ μὲνῃ ἀενάως ἐν τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι, ἐπιθυμεῖ νὰ κινήται πάντοτε, νὰ περιηγήται, νὰ μαθηθῇ, νὰ ἐμφορεύηται κατὰ τε ξηρὰν καὶ θάλασσαν, καὶ νὰ ἐπιστρέφῃ πάλιν εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, ὡς ἡ μέλισσα ἡ ἐξ ὅλων τῶν ἀνθῶν ἀπομυζῶσα τὰ χρήσιμα αὐτῇ, καὶ ἀποκομιζούσα εἰς τὴν ἑαυτῆς κυψέλην.

Οὕτω λοιπὸν καὶ ὁ ἡμέτερος ἐξ Ἄνδρου ἐμπορομεσίτης ἐπανέκαμψεν αὐθις εἰς Ὀδησοῦν, ὅπου πάλιν ἤρξατο τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ ὡς πρότερον.

Διαρκούντος δὲ τοῦ ρωσικοῦ πολέμου ὁ Ἄνδριος ἐγένετο τροφιδότης τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ, φέρων καὶ αὐτὸς, ὡς ἔθος παρὰ Ρώσσοις, τὴν στρατιωτικὴν στολὴν μετὰ τῶν σημμάτων τῆς τάξεώς του.

Ἄλλ' ὅσῳ εὐθὺς καὶ ἀν ὑπῆρχεν ὁ τροφιδότης

της, εὐρέθησαν καὶ κακὰ γλῶσσαι ἵτα καταγ-
γελωσιν αὐτὸν ἐπὶ καταχρήσεσιν.

Ὁ ἄνθρωπος συνελήφθη, ἔμελλε ν' ἀπαχθῆ
εἰς στρατοδικεῖον, καὶ ἦτο βέβαιος ὅτι ἔμελλε
νὰ ὑπὸ τῆν ὑπὸ τοῦ στρατοδικείου ἀπαγ-
γελθησομένην ποινὴν, τὸν τυρεκισμὸν!

Ὁ νεανίας ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ συμ-
θάματος μέχρι τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν τὸ δεύτερον
εἶδε τὸν εὐεργέτην αὐτοῦ, ἐνθυμούμενος πάντο-
τε τὴν συμβουλὴν ἣν εἶχε δώσει πρὸς αὐτὸν
εἰπὼν :

« Ἀνήεις εἰς εὐγενῆ οἰκογένειαν, ἥς μνή-
σθητι πάντοτε. »

Οὐδέποτε ἔπαυσε συναισθανόμενος ἑαυτὸν,
καὶ οὕτω ἀσπασθεὶς τὸ στρατιωτικὸν στάδιον
ἐπέδωκε καὶ προήχθη ἐπὶ τέλους εἰς τὸν βαθ-
μὸν στρατηγοῦ. . . πρὸς ἐπίμετρον δὲ καὶ
προέδρου τοῦ στρατοδικείου.

Ἀπαχθέντος τοῦ τροφιδότου ἐνώπιον τοῦ
αὐστηροῦ στρατιωτικοῦ δικαστηρίου, ὁ πρόεδρος
αὐτοῦ ἰδὼν τὸν ποτὲ εὐεργετήσαντα αὐτὸν Ἑλ-
ληνα, πολὺν ἤδη τὴν κεφαλὴν καὶ δίκην κα-
ταδίκου βαίνοντα, ἀνεγνώρισεν ἀμέσως καὶ ἐ-
ζητήσατο πάραυτα τὴν ἄδειαν παρὰ τῶν λοι-
πῶν στρατοδίκων ἵνα ὁμιλήσῃ κατ' ἰδίαν μετὰ
τοῦ καταγορευμένου.

Παραλαβὼν λοιπὸν εἰς ἰδιαιτέρον δωμάτιον
ἐζήτησε περὶ τῆς πατρίδος αὐτοῦ τῆς οἰκογε-
νείας, τοῦ πρῶτον καὶ νῦν ἐπαγγέλματος αὐτοῦ,
ἐὰν πρὸ πολλοῦ διέμενεν ἐν Ὀδησσῷ, καὶ ἐὰν
διέμενεν εἰς ποῖον ξενοδοχεῖον ἐροῖτα πρὸ τῶν
ἐτῶν ἂν ἐνθυμεῖτο ρῶσόν τινα νεανίαν δει-
πνήσαντα καὶ μὴ ἔχοντα νὰ πληρώσῃ τὸν ξε-
νοδόχον τοῦ ξενοδοχείου. . . καὶ ἀφίνοντα εἰς
αὐτὸν τὸ ἀλεξιβροχόν του· ἐὰν ἐνεθυμεῖτο ὅτι
αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὁ Ἄνδριος, εἶχε πληρώσει ἐπὶ
τέλους τὸ δεῖπνον αὐτοῦ καὶ ὅτι εἶχεν ἀπειθῆναι
αὐτῷ ὑποθήκην τινα.

Ὁ ἐντρομος Ἄνδριος οὐδὲν ἠδύνατο ν' ἀπαν-
τήσῃ, ἅτε δὴ θεωρῶν ἑαυτὸν καταδεδικασμέ-
νον ἤδη εἰς θάνατον ὑπὸ τῶν αὐστηρῶν ρωσ-
σικῶν στρατιωτικῶν νόμων.

Ὁ στρατηγὸς, ὁ καὶ πρόεδρος τοῦ στρατο-
δικείου, ἐννοήσας τὴν θέσιν τοῦ κατηγορου-

μένου ἀμέσως προσήνεγκεν αὐτῷ σιγάρων καὶ ἡ-
ναψεν, ἀφείξας αὐτὸν ἐλευθερὸν ἐπὶ τινὲς στιγμὰς
ἵνα σκεφθῆ ἑλευθέρως συνεργόμενος εἰς ἑαυτὸν.

Μετὰ τινὲς στιγμὰς ὁ στρατηγὸς ἰδὼν τὸν
τροφιδότην συνελθόντα καὶ εὐχερῶς καπνίζοντα
τὸ σιγάρων του, ἀνέμνησεν αὐτῷ τὰ καθήκαστα
τοῦ ξενοδοχείου, τὴν πρὸς αὐτὸν δοθεῖσαν ὑπὸ
τοῦ Ἑλλήνος ὑποθήκην, ἥτις ἐχρησίμωσεν αὐ-
τῷ ὡς ἐδηγὸς εἰς τὴν προαγωγὴν του καὶ τῷ
εἶπεν :

« Ἐνθυμήθητι ὅτι μ' εὐεργετήσας μίαν φορὰν
ἐνθυμήθητι ὅτι διὰ τῆς εὐεργεσίας ἐκείνης μ'
ἀπάλλαξας τῆς βαναύσου ἐκείνης συμπεριφο-
ρᾶς τοῦ καπήλου ξενοδόχου· ἐνθυμήθητι ὅτι ἔ-
κατοτε ἔμαθον πολλὰ, ὅτι προήχθη διὰ σοῦ.

Ἡ προηγουμένη διαγωγή σου σ' ἀπαλλάτ-
ται τῆς κατὰ σοῦ προσκαπτομένης κατηγορίας,
καὶ εἶσαι ἐλεύθερος !

Γ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΑΔΗΣ.

Ἡ ΜΗΛΕΑ

|||||

Ὁ Ἰάκωβος δὲν ἦτο κακὸς μείραξ, ἀλλὰ μό-
νον ὀλίγον τι ζωηρὸς καὶ δυσκόλως ἀνθίστατο
εἰς τὴν ἑαυτοῦ πρώτην ὀρμὴν. Σπουδαστὴς τὰ
νομικὰ, λίαν φιλόπονος, φιλόσοφος θιασώτης
τοῦ Σλοπανχάμερ, διήγε τὸν βίον μετὰ σκλη-
ραγωγίας, ἕνεκα χρηματικῆς στέρησεως, καὶ
μετερχόμενος ἰδιαιτέρως τὸν διδάσκαλον πρὸς
πορισμὸν τῶν ἀναγκῶν.

Δὲν ἦτο κακὸς μείραξ κατ' οὐσίαν. Ἄλλὰ
τὸ ἄχθος ἤρχιζε νὰ φαινηται πρὸς αὐτὸν φορ-
τικῶν, καὶ ἐνίοτε καταλαμβάνετο ὑπὸ παρα-
φορῶν αἰτινας, ἐν περιπτώσει, — ὡς θέλομεν
ἰδεῖ, — ἠδύνατο νὰ παρασύρωσιν αὐτὸν πε-
ραιτέρω.

Θερινὴν τινα ἡμέραν, κατατροχόμενος ὑπὸ
τοῦ κενοῦ στομάχου καὶ τοῦ κενῷ βαλαντίου,
καὶ ἀμηχανῶν περὶ τοῦ πρακτέου τῆ ἐπαύριον,
κυριακῆ, καθ' ἣν ἔμελλε νὰ μεταβῆ μετ' ἄλ-
λων εἰς τὴν ἐξοχὴν, πᾶσχων, ὡς εἶπομεν, ἐξ

ἀνκρηγυρίας, ἤρξατο νὰ διατρέχῃ τὰς ὁδοὺς τῶν
Παρισίων, προχωρῶν ἀπροσέκτως καὶ διελθὼν
τὰ πράσπεια τῆς πρωτεύουστος ταύτης, ὅτε
κατὰ τὴν θιν ἐσπερινὴν ὥραν εὐρέθη ἐν τῇ
πεδιάδι τοῦ Ἰβερβελλικῆ, ἐπὶ ἐκτενοῦς ὁδοῦ καὶ
ὁμοιζούσης πρὸς λευκὴν γραμμὴν ἐπὶ μέλα-
νος ἄβακος.

Τότε δὲ, κακῆ μοίρα, ὀγκώδεις σταγόνες
βροχῆς ἤρξαντο νὰ καταπίπτωσι καθ' ὃν χρό-
νον συνάμα αἱ βρονταὶ διεδέχοντο ἀλλήλας με-
τὰ πατάγου. Ὁ Ἰάκωβος δὲν ἦτο ὀκνηρὸς,
δὲν εἶχε προλήψεις καὶ ὀλίγον ἔμελλεν αὐτῷ
περὶ τοῦ κερανοῦ, ἀλλ' ἐσκέπτετο περὶ τῆς
τῆς βροχῆς ἥτις διεπέρα τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ,
πυλῶτιμα ἄλλως ὑπὸ τὴν οικονομολογικὴν ἔ-
ποψιν, καὶ τὸ δέριμα αὐτοῦ ὅπερ ἐθεώρει ὡς προ-
φυλακτικόν κατὰ τῆς πνευμονίας.

Οὐδὲν καταφύγιον δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ τῆς
ὁδοῦ ἢ πεδιάς ὑπῆρχεν ἐκτενοῦς καὶ γυμνῆ. Ἐ-
πὶ τέλους, κατ' εὐτυχίαν, ἐν δένδρον, ἐν μό-
νον, μία μηλέα ἐλαφρῶς κεκλιμένη, μία καλὴ
διαβολομηλέα, ὁμοιζούσα πρὸς μεμεθυμένον
ἄνθρωπον φέροντα τὸν ἑαυτοῦ πῖλον ἐπὶ τοῦ
ὠτός, ἐφάνη ἀπέναντι αὐτοῦ, καὶ ὁ Ἰάκωβος
ἀπέτεινε πρὸς αὐτὴν μικρὸν χαιρετισμὸν καὶ
κατέφυγεν ἀμέσως ὑπὸ τοὺς κλάδους αὐτῆς.

Ἡ καταιγὶς ἐδιπλασιάζετο· προφανῶς δὲ ὁ
Ἰάκωβος, ὅστις δὲν ἦτο κακὸς μείραξ, ἤσθ-
νετο ἑαυτὸν διατελοῦντα ἐν ἀπελπισίᾳ σκε-
πτόμενος περὶ τῆς καταδρομῆς τῆς τύχης, ἥτις
αὐτὸν κατὰ μόνον, κατ' αὐτὸν βεβαίως, κατε-
δίωκε, ἔχουσα συμβοηθὸν καὶ τὴν φύσιν.

Ἰψώσε τὴν πυγμὴν κατὰ τῆς σκοτίας, ἣν
καθίστα σκοτεινοτέραν ἢ κατὰπτωσις τῆς
βροχῆς.

* *

— Β ρ ρ ρ ! Β ρ ρ ρ ! Ὅποτος σκυλόκαιρος !
— καὶ δεύτερός τις προσῆλθε καὶ ἐστηρίχθη ἐ-
πὶ τοῦ στελέχους τῆς μηλέας, ἔχων τὰ νῶτα
ἐστραμμένα πρὸς τὰ τοῦ Ἰακώβου. Ὁ νέηλος
θὰ ἦτο, κατὰ τὰ φαινόμενα, κτηνομεσίτης τις.
περατώσας μεσιτείαν τινὰ, διότι ἔτριζε τοὺς ὀ-
δόντας, ὡς μὴ προλαβὼν νὰ εὐρῆ ἄσυλον, καὶ
ἐμορμήριζε :

— Περύργον, πραγματικῶς ! καὶ τὰ ζῶα ἐ-
κεῖνα διὰ τὰ ὑπὸ μ' ἐκ ἐ ρ α σ α ν καὶ ἔ-
λαβον τὴν ἀμάρταν μου ; Καὶ ἐγὼ νὰ ἐπανέρ-
χωμαι πεζός, ἐνῶ ἐπικρατεῖ τοιοῦτος ἄθλιος
καιρός ! . . . καὶ φέρων μάλιστα ἱκανὰ χρήμα-
τα εἰς τὸ θυλάκιόν μου !

Ὁ Ἰάκωβος δὲν ἦτο κακὸς μείραξ. Ἐπανα-
ληπτέον τοῦτο ἐφάπαξ ἔτι, διότι ἀπὸ τῆς σιγι-
μῆς ταύτης δυνατὸν τις νὰ συνέλθῃεν ἀμφιβο-
λίαις τινὲς περὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ.

Ἀκούσας τὸν μορμηρισμὸν τοῦ ἀγνώστου,
καὶ πεπειθῶς ὅτι καὶ ἐὰν ἐζήτει εὐγενῶς μάλι-
στα δάνειόν τι, δὲν ἠθελεν ἐπιτύχει, ὁ Ἰάκωβος
ἐστράφη ἐλαφρῶς περὶ τὸ δένδρον, ἤρπασεν
αὐτὸν ἐκ τοῦ λαίμου, καὶ ἐπειδὴ ἦν λίαν χειροῦ-
ναμος, ἔπνιξεν αὐτόν. Ἐπιτελεσθέντος τοῦ προαι-
μίου τούτου, ἔλαβε τὸ βαλάντιον αὐτοῦ, τὸ ἐ-
ξεκένωσεν εἰς τὸ ἑαυτοῦ θυλάκιον, καὶ ἀμέσως
ἐτράπη τὴν πρὸς τοὺς Παρισίους ἄγουςαν.

Ἡ δὲ μηλέα, ἥτις οὐδόλως εἶχε κινηθῆ, δι-
αρκούντος τοῦ γεγονότος τούτου, ἤρξατο νὰ
παρακολουθῆ αὐτόν.

* *

Δὲν εἶναι τακτικὴ συνήθεια ἡ μηλέα ν' ἀκ-
λουθῆ ἄνθρωπον πνιζάντα τέως ἕτερον ὅμοιον
αὐτῷ· ἄδικον λοιπὸν ἠθελεν εἶσθαι νὰ μεμψῆ-
τις τοῦ Ἰακώβου ἐπ' ἀδυναμίᾳ, ὑπὸ τὴν πρό-
φασιν ὅτι κατεπλάγη ὀλίγον.

Ἀκούσας ὅπισθεν αὐτοῦ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, τὸ ἐ-
λαφρὸν βᾶδισμα τῶν ριζῶν, ἐστράφη καὶ εἶδε
τὸ δένδρον μαῦρον, κατὰμαυρον.

— Πῶς, εἶπε, τὸ πνεῦμά μου διεταράχθη !
τοῦτο σημαίνει ἔλλειψιν συνηθείας, ἀναμφιβόλως.
Θὰ συνηθίσω.

Ἐπανέλαβε τὴν πορείαν αὐτοῦ, καὶ τὸ δέν-
δρον ἐξηκολούθησε νὰ παρακολουθῆ αὐτόν.

Ἡ παραφρονῶ, διελογίζετο καθ' ἑαυτὸν ὁ
Ἰάκωβος, ἡ τὸ συμβαῖνον ἐνταῦθα ὑπάρχει ἐκ-
δήλωσις ἀνεξήγητος ἔτι τῶν φυσικῶν δυνά-
μεων. Θὰ μάθω τοῦτο ἐντὸς ὀλίγου· διότι δὲν
δύναται νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι αἱ ἀγροφυλάκες, αἰ-
τινες ἄλλως σκέπτονται ὠρίμως, ἀφίνουσι νὰ
διέρχεται οὕτω μία μηλέα, χωρὶς τοῦλάχιστον
νὰ ποιήσωσι παρατήρησιν τινα.

Ἐν τῷ φραγμαῷ, οἱ ὑπάλληλοι οὔτε κινου-
ται κἄν.

Ἡ μηλέα ἐφάνη ὅτι οὔτε προσοχὴν μάλιστα
ἔδωκε πρὸς αὐτούς, καὶ ὁ Ἰάκωβος καὶ τὸ δέν-
δρον εὐρέθησαν τὸ μὲν ὀπισθεν τοῦ ἄλλου ἐν
ταῖς ὁδοῖς τῶν Παρισίων.

Ὁ Ἰάκωβος ἤρξατο νὰ σκέπτηται αὐτὸς:

— Λοιπὸν, ἔλεγεν καθ' ἑαυτὸν, ἀποδεικνύε-
ται ἤδη τρανῶς ὅτι ἡ μηλέα αὕτη ὑπάρχει ὁ-
ρατῆ μορφῇ τῆς τύφως τοῦ συνειδότητος. Ἡ δὲ
ὀνειρώξις αὕτη ὑπάρχει ἐπὶ τοσοῦτον μᾶλλον
ἀλλόκοτος ὥστε οὐδεμίαν τύψιν αἰσθάνομαι.
Ἡ μηλέα αὕτη μοὶ φρίσσει ἀγνοῦσα ἀπάσας
τάς παραδόσεις. Ἀδιάφορον! χρήματα ἔχω,
θὰ διέλθω εὐχάριστον νύκτα καὶ ἡ μηλέα τῆ
πρωΐας τῆς αὐριῶν θέλει ἐπιστρέφει εἰς τὴν θέσιν
αὐτῆς.

Ὡς δὲ βλέπει τις, αὐτὸς ἦτο πνεῦμα γαλή-
νιον καὶ ἐγίνωσκε νὰ συμμορφοῦται ταῖς περι-
στάσεσι.

Ἐτάχυνε τὸ βῆμα, οὐχὶ ὅπως ἀπαλλαγῆ
τῆς μηλέας, ἥτις ἐφάνετο ἔχουσα τὴν ῥίζαν ἀ-
κούραστον, ἀλλ' ὅπως ἀναπαυθῆ αὐτὸς ὁ ἴ-
διος ἀφοῦ ἠρέμησε μετ' εὐχάριστῆσώς τὸ πο-
σὸν ὅπερ ἀνεκάλυε διὰ τῶν ἑαυτοῦ δακτύλων
ἐν τῷ θυλακίῳ αὐτοῦ.

Ἀφίκετο εἰς τὴν ἑαυτοῦ κατοικίαν, ἐν τῇ
ὁδῷ Σηκουάνα. Ἐνώπιον δὲ τῆς θύρας διελογί-
σθη ἂν ἡ μηλέα ἐμελλε νὰ εἰσέλθῃ μετ' αὐ-
τοῦ διὰ τοσοῦτου στενοῦ μέρους τοῦ διαδρόμου,
ὅπου βεβαίως θὰ ἐθραύοντο οἱ κλάδοι αὐτῆς.

Ἐκρούσε τὸν κώδωνα, ἤνοιξεν, εἰσήλθεν. Ἡ
μηλέα ὅμως εἶχε μείνῃ ἐκτός. Ὁ Ἰάκωβος ἐ-
μειδίασεν, οὐχὶ διότι ἡ μηλέα ἐμελλε νὰ ἐνο-
χλήσῃ αὐτὸν, ἀλλὰ διότι ἡ οἰκοδέσποινα αὐ-
τοῦ, ἥτις δὲν ἐνασμενίζετο νὰ συνδεύηται οὗ-
τος τὴν νύκτα ὑφ' ἐτέρου, δὲν ἐμελλε νὰ μορ-
μύσῃ.

Ἀσχηθεὶς εἰς τὸ ἑαυτοῦ δωμάτιον, ὁ Ἰάκω-
βος, ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ λύχνου αὐτοῦ, ἐβε-
βαιώθη ὅτι καὶ εἰς χρυσᾶ καὶ εἰς ἄλλα νομί-
σματτα, ἡ πρᾶξις ἥς ἐγένετο δράστῆς, ἀπήνεγ-
κεν αὐτῷ 800 καὶ τόσα φράγκα. Καὶ δὲν ἦ-
το μικρὸν πρᾶγμα δι' αὐτόν.

Αἴφνης, ἐμέμφθη ἑαυτοῦ διότι δὲν εἶχε πει-
σθῆ περὶ τῆς μηλέας ἥτις, ἐν συνόψει, εἶχε πα-
ραστήσει λίαν διακριτικῶς τὸ ἑαυτῆς ἐκδικητι-
κὸν πρόσωπον, καὶ ὑψώσας τὸ παραπέτασμα,
παρετήρησε δ' ἄ μέσου τῶν ὑαλωμάτων.

Ἡ μηλέα εὐρίσκειτο ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, βε-
δίζουσα κατὰ μῆκος αὐτοῦ λίαν γαληνῶς. Ὁ
Ἰάκωβος παρετήρησε μάλιστα ὅτι αὕτη παρα-
μέρισι εὐγενῶς ὅπως διέλθωσι δύο χωροφύλα-
κες τῆς ἀστυνομίας.

Ὁ Ἰάκωβος κατεκλίθη καὶ ἐκοιμήθη μέχρι
τῆς πρωΐας.

***

Περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν, ἠγέρθη. Ἐκρούσει
ἰσχυρῶς τὴν θύραν αὐτοῦ. Ἀνωρθώθη, ἔχων τοὺς
ὀφθαλμούς ἐξωγυμένους ὑπὸ τοῦ ὕπνου. Ἦσαν
οἱ φίλοι αὐτοῦ ἤρχοντο πρὸς ἀναζήτησιν αὐτοῦ
διὰ τὴν σχεδιασθεῖσαν εἰς τὴν ἐξοχὴν μετᾶβα-
σιν, χάριν τῆς ὑποίας ὤρειλε νὰ ἔχῃ ἐτούτους
πό: υ; τινῶς. Περιχαρῆς ὄλω, ἤνοιξε καὶ ἐχα-
ρμενισμῶς ἤρξαντο ἐνῶ αὐτὸς ἐνεδύετο. Ἐρρι-
ψε λουδοβίκειά τινὰ εἰς τὸ ἑαυτοῦ θυλακίον,
καὶ, ἀφοῦ ἠῆτρεπίσθη, κατέβη.

Ἡ δὲ μηλέα, ἥτις ἀνέμενον αὐτὸν εὐσεβᾶ-
στος ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, ἤρξατο ἀμέσως νὰ
παρκαλιυθῆ αὐτόν, ὡς θεράπων εὐγενεῶς τινος
κυρίου. Ὁ δὲ Ἰάκωβος, ὅστις δὲν κατείχετο ὑ-
πὸ προλήψεων, ἀπέτεινε πρὸς αὐτὴν μικρὸν τι
μειδίσμα ὡς πρὸς ἀρχικὴν τινὰ γνωρίμην.

Ἀξίεραστοὶ νεάνιδες ἀνέμενον τοὺς νεανίκας,
ροφῶσαι, ὡς ἀρμόζει, τὸ πρωινὸν βερμούτιον.
Ὁ Ἰάκωβος ἀπέτεισε τὰ κερρασθέντα ποτᾶ, ἐξα-
γαγῶν ἐν λουδοβίκειον ἀπὸ τοῦ θυλακίου αὐτοῦ
καὶ ἐπιδεικνύμενος αὐτό.

— Ἰπηρετά, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, δότε ἐν βερ-
μούτιον εἰς τὴν μηλέαν μου!

Ὁ δ' ὑπηρετῆς, μὴ ἐννοῶν, εἶδειξεν ὅτι προ-
σεβάλλετο.

Ὁ Ἰάκωβος ἐγέλασε χασμοφιδικῶς. Εἶχε δὲ
φρανεῖ ἄλλως πρὸς αὐτόν ὅτι ἡ μηλέα εἶχε κλά-
δον, ὅστις ἐποίησατο κίνημά τι ἀποποιήσεως.
Ἄναμφότως ἡ μηλέα θὰ ἦτο ἐγκρατῆς ἢ τού-
λάχιστον οὐδὲν ἐλάμβανε κατὰ τὴν πρωΐαν.

Συνέζητησαν περὶ τοῦ δριμολογίου, ἐπει-

τα δ' ἀπεφάσισαν διὰ τὸ Νοῦζαν ἐπὶ τοῦ
Μάρου.

— Λοιπὸν! μέλλομεν νὰ διασκεδάσωμεν εὐ-
αρέτως, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος πρὸς τὴν ἑαυτοῦ
μηλέαν, ὠθῶν αὐτὴν διὰ φίλιου ἀγκῶνος

Ἀπειθῆς ὅμως, ἡ μηλέα ἔστη ἐπὶ τοῦ ἄκρου
τοῦ πεζοδρομίου, ἐνῶ οἱ νεανίαι ἀνῆρχοντο εἰς τὴν
θραύσαν. Ὁ δὲ Ἰάκωβος, κεκλιμένος ἐπὶ τῆς
θυρίδος, παρετήρει αὐτήν. Πρὸς στιγμὴν ἐξέβα-
λε κραυγὴν φρίκης. Ἡ μηλέα αὐτοῦ ὀλίγου
δεῖν ἐθραύετο. Εὐτυχῶς ὅμως εἶχε προλάβει
ἐγκρατῶς.

— Ἀλλὰ τί ἔχετε λοιπὸν; ἠρώτησαν αὐ-
τὸν τὰ γλυκεᾶ πλάσματτα.

— Μὴ ἀνεσυχῆτε, εἶπεν, ἔχω τὴν μηλέ-
αν μου...

— Ἐχει τὴν μηλέαν αὐτοῦ! Ἐχει τὴν μη-
λέαν αὐτοῦ! Ἠδῆ!...

***

Ἐν τῷ σιδεραδρόμῳ, ἡ μηλέα δὲν παρεξέ-
κλινεν. Ὁ δὲ Ἰάκωβος ἐσκέπτετο ὅτι ὑπῆρχε
μεγάλῃ σκληρότης ἐκ μέρους αὐτοῦ νὰ κατα-
λείπῃ τὴν μηλέαν ὅπως ἀγίται καὶ φέρηται
κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, πρὸς ἣν εἶχεν ἀρχίσει
ἤδη νὰ προσκολλᾶται, καὶ τῶν πάντοτε τὰς
ἑαυτοῦ κλάδας παραδόσεις, ἴστατο ἐπὶ τῆς θυ-
ρίδος τῆς ἀταμαξίης, παρατηρῶν ὡς φρουρὸς
παρακολουθεῖ τὸ ὄχημα τοῦ ἡγεμόνος αὐτοῦ
διὰ τῶν βλεμμάτων.

Μόνον δὲ, ὁ Ἰάκωβος προσκεκολλημένος ὄλω
εἰς τὴν μηλέαν, παρήμελει λίαν τὰς ἑαυτοῦ
ἐπιχαρίτους φίλας, ὧν ἡ μία ἰδιαιτέρως, ἥτις
ἔτρεφε πρὸς αὐτὸν ζωηρὰν συμπάθειαν, ἀπηύ-
θνε πρὸς αὐτὸν ἡδέως μομφάς.

— Εἶσθε ζηλότυπος διὰ τὴν μηλέαν μου;
ἠρώτησε γελῶν.

Μηλέαν! Μηλέαν! καὶ ἤρξαντο νὰ ᾄδωσι
δημῶδες τι ᾄσμα ἐπὶ τῆς μηλέας. Ἐπινόησαν
μάλιστα καὶ αὐτοσχεδίου τινὰς ὀλίγον τι ζωη-
ροὺς λόγους. Ὁ δ' Ἰάκωβος ἐφουβέτο μὴ οὕτω
προσεβάλωσι πως τὴν ἑαυτοῦ μηλέαν. Ἄλλ'
αὕτη ἴστατο ἀπαθῆς καὶ ἀκίνητος, ἀδιαφο-
ροῦσα πρὸς τ' ᾄδόμενα.

Ἐν τῷ σταθμῷ ἐπεκράτει μεγάλη σύγχυσις.
Ὀλίγου δεῖν ὁ Ἰάκωβος ἐμελλε ν' ἀπολέσῃ τὴν
ἑαυτοῦ μηλέαν, ἀλλ' οὐδὲν χρησιμώτερον τῷ
ἔχειν τινὰ μεταξὺ τοῦ πλήθους ὑψηλὸν τὸ ἀνέ-
στημα. Εἶδεν αὐτὴν ὀρθομένην θαυμασίως
καὶ ἐπαναλαμβάνουσαν τὴν ἑαυτῆς θέσιν πι-
στῶς. Ἀναμφιέκτως δὲ ἡ μηλέα αὕτη ὑπῆρχε
δένδρον τῆς ἐμπιστοσύνης.

Μετέβησαν καὶ ἐκάθησαν ἐν καπηλείῳ τοῦ
ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ Μάρου. Τὴν φορὰν ταύτην,
ὁ Ἰάκωβος ἠσθάνθη ἑαυτὸν καταλαμβανόμε-
νον ὑπὸ ἀδιαθεσίας δὲν ἦτο ἀντιδημοκρατικὸν
κίνημα αὐτὸς νὰ τοποθετηθῆ καταλλήλως ἐπὶ
τοῦ ἐξώστου τοῦ καπηλείου ὡς φίλατος καὶ
καταλείψῃ τὴν ἑαυτοῦ μηλέαν οὕτω μόνην ἐπὶ
τῆς ὁδοῦ περιδιαβάζουσιν καὶ ἔχουσιν τοὺς
κλάδους ἐπὶ τῶν νώτων; Ἐν τοσοῦτῳ ἐτόλ-
μησε νὰ ἐγερθῆ.

***

Ὡ ἀνόητοι παραφοραὶ τῆς νεότητος! Ὡ ἐ-
πάρρηχα μειδιάματα! Ὡ δροσερὰ ἀθῶα τῆς
καρδίας πλάσματτα! Ἡ συνδιέλειξις προέβαι-
νε μετὰ ζωηρότητος, αἱ γυναῖκες ἐξέβαλλον
τοὺς ἑαυτῶν ἐπενδύτας, οἱ οἶνοι ἐκοιμίζοντο ἄ-
φθονοὶ καὶ τὰ κυλίαια συνεκρούοντο. Ὁ Ἰάκω-
βος ἠσθάνετο ἄκραν ἀγαλλίασιν, παρελθούσης
τῆς ἀδιαθεσίας, ἥτις εἶχε καταλάβει αὐτὸν
πρότερον. Ἠύφρανετο μάλιστα ἐτι πλέον' τοῦ
συνήθους, ἀλλὰ τί θέλετε; Ὁλοὶ δὲν ἐπνίξαν
ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ λαίμου τῆ προτεραιᾶς, πάν-
τοτε ἡ μηλέα δὲν ἴσταται ὡς φρουρὸς πρὸ τῆς
κατοικίας αὐτοῦ. Ἡ φαιδρότης λοιπὸν αὐτοῦ,
ἡ ἐπ' ὀλίγον ὑπερβολικὴ, ὑπῆρχεν ἐπιτετραμ-
μένη, ἐπὶ τοσοῦτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον οἱ φίλοι
αὐτοῦ ἐξ ἑκατέρων τῶν φύλων δὲν ἔπαυον συν-
εργουῦντες.

Ὡς μεγαλόδωρος, ρίπτει ἐν πεντάριον καμ-
πανίτου ἐπὶ τῶν κλάδων τῆς μηλέας.

— Εἰς τὴν λέμβον, εἰς τὴν λέμβον! ὑπάγω-
μεν εἰς τὴν ἀπέναντι νῆσον.

— Οὐχί, οὐχί, ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος, ἐκαί-
νη ἀγνεεῖ νὰ κολυμβᾷ.

— Τίς;

— Ἡ μ. . . μου.

— Ἡ μηλέα, ἡ μηλέα! ὁ πρίων εἶναι ἔτοιμος! Εὐγε!

Ὁ Ἰάκωβος ἠρρυθρίασεν ὀλίγον. Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι οὐδέποτε ἤθελον ἐννοήσαι αὐτόν. Παρετήρησε τὴν μηλέαν αὐτοῦ οἷονεὶ ἤθελε νὰ λάβῃ τὴν γνώμην αὐτῆς, καὶ ἐφάνη αὐτῷ ὅτι τὸ δένδρον δὲν ἐφοβεῖτο μικρὸν περίπατον ἐπὶ τοῦ ὕδατος.

Ἡ λέμβος ἀπῆρε. Τὸ δένδρον ἐπήδησεν ἀπὸ τῆς ὄχθης, ἐπιχαρίτως, ἐβάδισεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, τοῦ ὕδατος, ἄνευ προσκόμματος τινοῦ. Ὁ Ἰάκωβος παρετήρησε αὐτὸ προσεκτικῶς! ἔτιμος νὰ σπεύσῃ ὅπως σώσῃ αὐτὸ ἐν πάσῃ περιπτώσει κινδύνου.

* *

Τῆ ἑσπέρα, ὁ Ἰάκωβος διετέλει ἀποτροπαίως οἰνόφυλξ. Ἐφώνησε δὲ πρὸς τοὺς αὐτοῦ φίλους.

— Πάντες μοὶ προξενεῖτε ἀνίαν! Ἡ μεθ' ὑμῶν συναναστροφή μοὶ ἐπιφέρει φρικίασιν, περιφρονῶ ὑμᾶς, μεταβαίνω μετὰ τῆς μηλέας μου. . .

Ἐγέλασαν πάλιν, ἐπειράθησαν νὰ κωλύσωσιν αὐτόν, ἀλλ' εἰς μάτην. Αἱ νεάνιδες ἔδακνον τὰ χεῖλην, ὡς προσβαλλόμεναι. Ἄλλ' αὐτὸς οὐδεμίαν ἔδωκε προσοχὴν, ὁ ἀχάριστος!

Ἦτο νύξ. Παρηκολούθησε τὴν ὄχθην συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς ἐκυτοῦ μηλέας. Μόνον δὲ συνηρθάνετο ἀληθές τι αἶσχος, τρέμων φρικώδως, ταπεινούμενος ἐνώπιον τοῦ δένδρου ὅπερ οὐδεμίαν ἀλλοίωσιν ὑριστάμενον, ἴστατο πάντοτε ὄρθιον καὶ ὑπερήφανον.

Ὁ δὲ Ἰάκωβος ἐκλονίζετο οἰκτροτάτῳ τῷ τρόπῳ, αἰσθανόμενος δ' ὅτι εἶχεν ἀνάγκην ἐρείσματος, ἐπληθίσασε πρὸς τὴν μηλέαν, καὶ εἶπε πρὸς αὐτήν:

— Σὺ εἶσαι φίλος μου. . . ὑποστήριξόν με! Καὶ προσεκοιμήθη εἰς αὐτήν. Ἄλλ' τὸ σῶμα αὐτοῦ δὲν ἀπήνησεν. . . εἰμὴ τὸ κενόν, ἐτινάχθη σύσσωμος. Ἐπεσεν ἐπὶ τῆς κλιτύος τῆς ὄχθης, καὶ ὀλισθήσας ἐπνίγη.

Ἡ δὲ μηλέα μείνασα μόνη, ἐπανέκκμησε εἰς τὴν ἐν Ὠρθερβεελιῇ πεδιάδι αὐτῆς.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Γ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΑΗΣ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ

(Ἴδε τεῦχος: Πο.)

Ὅν αὐτὰ ἐν ἀκαρεῖ ἐκμυζῶντα τὸ αἷμα αὐτῶν.

Οἱ φυσιολόγοι παρετήρησαν εἶδη τινὰ μυρμηκῶν ἀπάγοντα πρὸς βίαν ἐν τῷ στόματι μικροτέρους ζῶντας μύρμηκας ἢ σκώληκας, ἀλλ' ἠγνόησαν ἐπὶ πολὺ τὴν αἰτίαν τῆς παραδόξου ταύτης μεταφορᾶς. Πρῶτος δὲ ὁ Ἑλβετὸς Χούβερ ἀνεκάλυψεν ὅτι οἱ μύρμηκες οὗτοι, ζῶντες ἀπὸ πολλῶν καὶ θήρας, καὶ ἀπαξιοῦντες ἵνα καταγίνωνται εἰς τὴν οἰκονομίαν, ἀρπάζουσι τοὺς φιλεργούς νέους μύρμηκας, οὓς ἀναγκάζουσι ἵνα δουλεύωσι καὶ ἐπιτελῶσιν ἅπαντα τὰ κατ' οἶκον ἔργα· διὸ καὶ ὠνόμασεν αὐτοὺς δουλαγωγούς.

Ἐν αὐτοῖς διαπρέπουσιν αἱ λεγόμεναι Ἀμαζόνες, αἵτινες ἐξέρχονται περὶ τὴν ἐσπέραν τακτικῶς ἐσπειραμέναι στοιχηθὸν, καὶ φθάνουσι πρὸ τῆς φωλεᾶς τῶν φιλεργῶν μυρμηκῶν, ρονεύουσι τοὺς φύλακας καὶ τοὺς γονεῖς, καὶ ἀπάγουσιν εἰς δουλείαν τοὺς νέους μύρμηκας, οἵτινες ὑποδουλοῦνται εὐκολώτερον τῶν ἐνηλίκων. Ἐφόσον δὲ οἱ νεοὶ μύρμηκας μετακομίζονται εἰς τὴν φωλεάν, οἱ παλαιοὶ δουλοὶ σπεύδουσιν ἵνα θεραπεύωσι καὶ τρέψωσιν αὐτοὺς ἐπὶ τινα καιρὸν, ὅπως συνειθίσωσιν αὐτοὺς βαθμηδὸν εἰς τὴν δουλείαν. Οἱ εἴλωτες, ἐνήλικες γενόμενοι, ἐργάζονται εἰς κατασκευὴν τῆς φωλεᾶς,

ἐπιμελοῦνται τῶν νεογνῶν καὶ τῶν θαλάμων, ἀνοίγουσι περὶ τὴν αὐγὴν τὰς θύρας, καὶ κλείουσιν αὐτὰς ἐπιμελῶς πρὸς τὴν νύκτα, ἀλλ' οὐδέποτε ἐξέρχονται· διότι ἀπαγορεύεται αὐτοῖς τὸ ἐξέρχεσθαι τῆς φωλεᾶς ἐπὶ ποινή θανάτου.

Ἄλλὰ πάντα τὰ εἶδη τῶν φιλεργῶν μυρμηκῶν δὲν ὑποδουλοῦνται εὐκολῶς· διότι οἱ λεγόμενοι κίτρινοι μύρμηκες, εἰ καὶ εἶναι μικρότεροι, ἀγαπῶσιν τὴν ἐλευθερίαν, ὥστε ἀγωνίζονται ἐμμανῶς ὑπὲρ αὐτῆς καὶ προξενούσι μέγαν φθόρον ταῖς Ἀμαζόσι· διὸ πολλάκις βλέπει τις τούτους καθιστῶντας ἀφθως τὴν φωλεάν αὐτῶν παρὰ τῆ τῶν Ἀμαζόνων, μὴ τολμῶσιν ἵνα προσβάλωσιν αὐτούς.

Ἐκάστη Ἀμαζὼν ἔχει ἕνα ὑπηρέτην ἢ εἴλωτα, ὅστις ἐπιμελεῖται αὐτῆς καὶ μόνης. Κατὰ τὸ ἔαρ αἱ Ἀμαζόνες ἐπιχειροῦσιν ἄλλας πορείας κατὰ τινῶν ἡμιπτέρων ἐντόμων, τῶν ψυλλῶν.

Τὰ ἐντομα ταῦτα φέρουσιν ἐπὶ τῆς ἀκρας τῆς ράχους δύο μαστοὺς παράγοντας ἡδύ τι γαλακτώδες ὑγρὸν, καὶ ἀπολήγοντας εἰς δύο θηλάς σωληνοειδεῖς, ἐξ ὧν ἐκρέει τὸ ὑγρὸν, ὅπερ ὑπεραγαπῶσιν αἱ Ἀμαζόνες. Διὸ ἐπιζητοῦσιν αὐτὰ, καὶ ἀπάγουσαι εἰς τὴν φωλεάν τρέφουσιν ἐπιμελῶς, ἐκμυζῶσαι τὸ νέκταρ τοῦτο, ἀπαρχλλάκτως ὡς τρέφομεν τὰς αἴγας πρὸς ποριμὸν τοῦ γάλακτος αὐτῶν.

Ἄλλ' οἱ παραδοξότατοι τῶν μυρμηκῶν εἶναι οἱ ἐν τῷ ἀκρωτηρίῳ τῆς Καλῆς Ἑλπίδος ζῶντες λευκοὶ Τερμίται. Οἱ ἄρρηνες αὐτῶν εἶναι μόνοι πτερωτοί· αἱ δὲ θήλειαι ὁμοιάζουσαι μᾶλλον πρὸς πελωρίους σάκκους μεστοὺς ὡν, καταπλήττουσιν ἡμᾶς διὰ τὴν ἄπιστον αὐτῶν πολυγονίαν. Ἐπειδὴ, ἐγκυμονουσῶν, ἡ κοιλία αὐτῶν εὐρύνεται κατὰ 2, 000 φορές· διὸ μὴ δυνάμενοι ἵνα περιπατῶσιν ἀκίνητοῦσιν ὡς σάκκοι μεστοὶ μέχρι τοῦ τοκετοῦ.

Τοσοῦτον δ' εἶναι τὸ πλῆθος τῶν ὡν,

ὥστε, ἐξερχόμενα, ἀπεικάζουσι ρεῦμα ἀδιάλειπτον. Ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἡ θήλεια Τερμίτις γεννᾷ 80,000 ὡν!

Ἄλλ' ἐτι μᾶλλον καταπλήττει ἡμᾶς τὸ μέγεθος καὶ τὸ στερεὸν τῶν φωλεῶν τῶν παραδόξων τούτων μυρμηκῶν πρὸς τὴν σμικρότητα τοῦ κατασκευάσαντος αὐτὰς ἐντόμου. Διότι ἐνίοτε αἱ φωλεαὶ αὐτῶν ἔχουσιν ὕψος εἴκοσι ποδῶν. Φαίνονται δὲ μακροῦθεν ὡς κολοσσαῖαι πυραμίδες ζακχάρως, καὶ πολλάκις οἱ περιουεῦται ἐκλαμβάνουσιν αὐτὰς κώμας τῶν Ἰνδῶν.

Οἱ τοῖχοι τῶν φωλεῶν τούτων εἶναι οὕτω παχεῖς καὶ στερεοί, ὥστε οἱ ἄγριοι βόες ἀναβαίνουσιν ἐπ' αὐτὰς μὴ κατακρημνίζοντες, ὅταν ὁδοιποροῦντες ἀγεληθῶν, θελήσωσιν ἵνα κατοπτεύσωσι τὴν πέριξ χώραν.

Τὸ δὲ ἔνδον περιέχει θαλάμους οὕτως εὐρεῖς, ὥστε δώδεκα ἄνθρωποι δύνανται ἵνα κατακλιθῶσιν ἐν ἐνὶ αὐτῶν ἀνέτως. Διὸ καὶ χρησιμεύουσι τοῖς περιοδευταῖς καὶ τοῖς κυνηγοῖς εἰς κρύπτας, σκηνώματα καὶ καταφύγια κατὰ τὰς θηρευτικὰς αὐτῶν πορείας. Οἱ δὲ διάφοροι θάλαμοι συγκοινωνοῦσι πρὸς ἀλλήλους διὰ διαδρόμων στρογγύλων καὶ εὐρέων, ὡς ὁ σωλὴν τῶν μεγίστων κανονίων.

Εἶδη δὲ τινὰ τῶν Τερμιτῶν κατασκευάζουσι τὰς φωλεὰς αὐτῶν ἐπὶ τῶν δένδρων μεγάλας ὡς πίθους, αἵτινες πολλαπλασιασθεῖσαι ἐν τῷ θάσει παρέχουσιν αὐτῷ παραδοξοτάτην ὄψιν.

Τὰ μέγιστα μνημεῖα, ἐφ' οἷς ὁ ἄνθρωπος ἐναθρύνεται, αἱ πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου καὶ αἱ μέγιστα ἐκκλησίαι τῆς Εὐρώπης, εἶναι ἔργα οὐδαμινὰ παραβαλλόμενα πρὸς τὰ τεράστια τῶν Τερμιτῶν οἰκοδομήματα· διότι ὑπερβαίνουσι πεντάκις ἑκατὸν τὸ μέγεθος τοῦ σώματος αὐτῶν.

ALEXIS BOUBIER

ΕΡΥΘΡΟΣ ΜΑΝΔΥΑΣ

— Έπακριβώς τούτο! . . . εἶπεν ὁ Ἐρρῆκος ὅστις καθιστάμενος χλωμὸς διεσταύρωσε τὸ ἔκλυτον βλέμμα μετὰ τοῦ τῆς ἑταίρας του! . . . Καὶ τί τὸ παράδοξον ἔχω ὥστε νὰ μὲ παρατηρήσῃ οὕτως; . . .

— Οὐδὲν σκέπτομαι ἄλλως κατ' ἐμαυτὴν διὰ τὴν πενήθορον προκειμένου νὰ μεταβῆς εἰς τὸν χορὸν! . . . Πῶς συμβαίνει οὕτως ἐνδεδυμένος νὰ κατακλιθῆς; . . .

— Δὲν σοὶ εἶπον περὶ τούτου, ἀπήντησεν ὁ νεανίας ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀμυχανῶν. Εὐρισκόμην εἰς ἑσπερίδα . . .

— Εἰς τὸν χορὸν;

— Μάλιστα.

— Τὴν ἰδίαν νύκτα ὡς καὶ τῆ ἄλλῃ.

— Ποίαν ἄλλην.

— Ἡ ἀποθανούσα μετὰ τοῦ ἐρυθροῦ μανδύου καὶ ἐκείνη μετέβαιεν ἐπίσης εἰς τὸν χορὸν κατὰ τὴν νύκτα ταύτην, ἡ ἱανθοφόρος κυρία.

Ὁ Ἐρρῆκος μόλις ἐκράτει ἑαυτοῦ, πυρετώδους κλονισμὸς ἐκίνησε τὰς χεῖρας αὐτοῦ, καὶ μετὰ διακεκομένης φωνῆς εἶπε:

— Ὀλονὲν θὰ ἐξακολουθῆς νὰ μοὶ ὁμιλῆς περὶ τῆς γυναικὸς ἐκείνης; Ὅποια ἀπαίσιαι ἰδέαι σὲ θορυβοῦσι.

Μετὰ σαρκονικοῦ δὲ γέλωτος ἡ Καρολίνα ἐπανέλαθε:

— Διότι πάντα ταῦτα μοὶ φαίνονται παράδοξα . . . Εἶναι παράδοξον, δὲν ἔχει οὕτως ἐνῶ σὺ χορεύεις ἐκείνη ἀποθνήσκει . . . καὶ εὐθὺς κατόπιν, καταφθάνω ἐγὼ, ἔρχομαι νὰ παραλάβω τὸ ἐρωτικὸν κληροδότημα.

Ὁ Ἐρρῆκος δὲν ὁμιλεῖ πλέον, παρετήρει τὴν νεαρὰν ἐργάτιδα, τὴν χεῖρα αὐτῆς, τῆς ἡ χροιά καὶ ἡ ἑκφρασις ἐτρόμαζον αὐτόν· ἀλλ' αὕτη ὡς κατατροχισμένη ὑπὸ κακοήθους πυρετοῦ, φέρουσα κακὸς οὐλον μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων, τὸ

πῦρ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ μῆλα τῶν παρεῖων ἐρυθρῶν . . . ὁμιλεῖ διακόπτουσα τοὺς λόγους αὐτῆς δι' ἄλλοκότους γέλωτος.

— Δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι πάντα ταῦτα εἰσὶ λυπηρὰ; λοιπὸν, ταῦτα μοὶ ἐπιφέρουσιν ὄνειροπωλήσεις. Ὑπάρχουσι συμπτώσεις οὕτως παράδοξοι!

Τὴν νύκτα καθ' ἣν διεσκέδαζε ἡ ἑταίρα σου, ἡ μεγάλη κυρία ἀποθνήσκει· εὐρίσκειαι εἰς τὸν χορὸν αὕτη δὲ φερηταὶ εἰς τὴν Μόργην . . . Εἰμὶ περὶλυπος ἀπέλιπς . . . Αἰσθάνομαι ὅτι μὲ λησμονεῖ.

Ἄναχωρῶ διὰ τὴν ἐργασίαν μου λέγουσα κατ' ἐμαυτὴν: Πότε λοιπὸν ἀποσπασθήσεται τῶν χειρῶν τῆς γυναικὸς ταύτης; . . . Εἰσέρχομαι ἐκεῖ κάτω . . . εἰς τὴν χαμηλὴν οἰκίαν καὶ βλέπω αὐτὴν τὴν ἀντίπαλόν μου . . . νεκράν. Ἐκτεθλιμένην ὡς εἶχε διαβιώσει. Ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν μεγάλων ἀνθρώπων χαράττουσι τὰς ἐνδοξοὺς δάφνας, τὸ βιβλίον, τὴν γραφίδα· ἐπ' αὐτῆς δὲ μίαν ἐνδυμασίαν ἀλλόκοτον ἐν προσωπεῖον, μίαν ἀνθοδέσμη . . . τὸν βίον αὐτῆς τέλος . . . Ἐρχομαι ἐνταῦθα καὶ παράδοξόν τι εὐρίσκω φέροντα ἐνδύματα χοροῦ, καὶ ἐκεῖ, μετὰ τὸ κομβίον τοῦ ἐνδύματός σου, ἐν τεμάχιον τριχάπτου κατ' ἀγγλικὸν τρόπον καταρρασμένον καὶ νήματα ἐκ μετᾶξῆς ἐρυθρῆς ἀπεσπασμένα ἐκ τῆς συγχορευούσης μετὰ σοῦ, κατὰ τὴν νύκτα ταύτην . . . Ἀκριβῶς δὲ, ἡ ἱανθοφόρος κυρία εἶχε καὶ αὕτη ἐπίσης ταινίας καταρρασμένας ἀγγλιστὶ μετὰ τοῦ ἐρυθροῦ μανδύου αὐτῆς. Εἶναι ἄλλως περιέργον τούτο. Ἀποφάνθητι!

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΜΙΤΕΡΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΤΟΥ ΤΡΩΓΕΙΝ

Συνέχ. ἴδε σελ. 183.

Οὕτως, ἵνα ζήσωμεν, εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη ἀέρος εἰς τὴν ἐστίαν καὶ καυσίμων ὑλῶν, ἀληθῶς ἀνθρώπων.

Τοὺς ἀνθρώπους τούτους παρέχουσιν ἡμῖν

εἰ ἀναπνευστικῶν τροφαί, διατηροῦνται τὴν ἐνεργητικότητά τοῦ πυρός. Τοιαῦτα δὲ εἰσι κυρίως τὸ λίπος, τὸ ἔλαιον, τὸ ἄμυλον, τὸ κόμμι, τὸ σάκχαρι, ὁ ζῦθος, ὁ οἶνος, τὸ οἰνόπνευμα, κτλ. ἀλλὰ τὸ λίπος τὸ ἔλαιον ὡς καὶ τὰ τοιαῦτα δὲν τρέφουσιν, ἐννοεῖται· εἶναι ἀνθραξὶ πρὸς καῦσιν, ἴσως πρὸς γένεσιν τῆς ζωικῆς δυνάμεως. Ἡ θερμότης λοιπὸν κατόπιν ὄλων τῶν νεωτέρων θεωρειῶν δὲν εἶναι πλέον ζήτημα. Οὐδεὶς ἄλλως τε ὑπάρχει ὁ μὴ ἀναγνωρίσων ταχέως τὴν ἀλήθειαν τῆς διαβεβαιώσεως ταύτης.

Καὶ τῶνόντι· τίς ἀγνοεῖ ὅτι πίνοντες πνευματώδη ποτὰ, ζῦθον, καφὲν, αἰσθανόμεθα ἐν ἡμῖν αὐτοῖς πλείονα θερμότητα, αὐξήσιν ἐνεργητικότητος; Τότε τῶν τοιούτων χρῆσιν ποιούμενοι ὑπερθερμαινόμεθα καὶ αὐξάνομεν τὴν κινητικὴν δυνάμιν, ὡς ὁ μηχανικὸς ἀτμομηχανῆς αὐξάνει τὴν ταχύτητα τῆς ὑπ' αὐτῆς συρομένης ἀμαξοστοιχίας, ρίπτων ἀνθρακας εἰς τὴν θερμάστραν. Πολλάκις ἀνεφέρομεν καὶ θέλομεν ἀναφέρει τὴν σύγκρισιν ταύτην, διότι εἶναι ἀκρίβεστάτη. Οὕτως, ὁ κ. Δουμάς ἀπέδειξε τι ὅλως περιέργον, ὅτι δηλ. ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου καταναλισκόμενος ἀνθραξὶ ἀνταποκρίνεται σχεδὸν, διὰ τὴν αὐτὴν ἐργασίαν, πρὸς τὴν δαπάνην τῶν ἀρίστων ἀτμομηχανῶν. Δὲν εἴμεθα πράγματι ἡ μηχανὴ ἐντελεστάτη περὶ τούτου οὐδεὶς ἀμφιβαλλέτω!

Ἐδείξαμεν πῶς δυνάμεθα κρατεῖν τὸ πῦρ, τὴν ζωὴν, τὴν ρώμην· ἔλθωμεν ἴδωμεν εἰς τὰς τροφὰς, τὰς τρεφούσας ἢ διαπλαττούσας τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς πρώτας πλαστικὰς καλουμένας, αἵτινες ἀναμορφοῦσι πράγματι, ἐγκαθιστᾶσι τὴν ὕψην τοῦ σώματος ἡμῶν. Δυνάμεθα νὰ παραβάλλωμεν αὐτὰς πρὸς τὴν πλίνθον, τὴν ἄσβεστον καὶ τοὺς λίθους, δι' ὧν οἰκοδομοῦσι τὰς οἰκίας, διότι αἱ πλαστικαὶ τροφαὶ διαπλάτ-

τουσι τὸ ἡμέτερον σῶμα ἐκ τῶν ἔσω πρὸς τὰ ἔξω.

Ἰστέον δ' ὅτι τὸ ἡμέτερον σῶμα ἀπὸ πρωίας μέχρις ἑσπέρας τροποποιεῖται, ὅτι τὸ ἐξωτερικὸν ἡμῶν πλάττεται.

Πάντα τὰ εἰρημένα συγκαταρακαιοῦνται εἰς τὰ ἐξῆς:

Ὑπάρχουσι τροφαὶ ἐπαυξάνουσαι τὴν ζωικὴν δυνάμιν καὶ κατ' ἐπιφάνειαν τρέφουσαι καὶ τροφαὶ μὴ ἐνεργοῦσαι μὲν πᾶραυτα, ἀλλ' ἡρέμα καὶ κατὰ μικρὸν διαπλάττουσαι τὸν ὀργανισμόν. Αὗται εἰσιν αἱ κυρίως τρέφουσαι.

Ὅσάκις πρόκειται νὰ συντηρήσωμεν τὴν σ τ ι γ μ ι α ἰ α ν ζ ω ἦ ν, τὴν καθημερινὴν ζωὴν ἢ νὰ δώσωμεν προδοικὴν δυνάμιν πρέπει νὰ καταφεύγωμεν εἰς τὰς ἀναπνευστικὰς τροφὰς, καὶ τούτο πράττει ὁ ἐργάτης πίνων τὴν πρωίαν. Τουναντίον, ὅταν πρόκειται νὰ σκεφθῶμεν περὶ τῆς ζωῆς τῆς ἐπαύριον, περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ ἡμέτερου σώματος πρέπει νὰ προσδράμωμεν εἰς τὰς πλαστικὰς τροφὰς.

Ἐκαστον ἄτομον, ὅπως διατηρήσῃ τὴν ὑγείαν αὐτοῦ ὀφείλει τρώγειν καθ' ἑκάστην ποσὸν ἀναπνευστικῶν τε καὶ πλαστικῶν τροφῶν, ἀνάλογον ἀλλήλαις καὶ τῇ δαπανωμένῃ ρώμῃ καὶ ἀσκήσει. Ἔστι δὲ τούτο νόμος ἀληθῶς φυσικὸς, νόμος ἀπλούστατος, περὶ οὗ δυστυχῶς ὁ ἀνθρώπος οὐδαμῶς φροντίζει, διότι τινὲς μὲν καταναλίσκουσι πολλὰς πλαστικὰς τροφὰς, χωρὶς νὰ δαπανῶσι δι' ἐπαρκοῦς ἀσκήσεως τὴν παραγομένην δυνάμιν, καὶ οὕτω φαίνονται βεβαρυμένοι, πάσχουσι πληθῶραν, καταστρέφουσι τὴν τακτικὴν λειτουργίαν καὶ ἐμφράττονται ἢ πάσχουσιν ἐξ ἐπισωρεύσεως, τινὲς καταναλίσκουσι μέγα ποσὸν ἀναπνευστικῶν καὶ πλαστικῶν τροφῶν συνάμα, ὅπερ χεῖρον, ἕτεροι δὲ τουναντίον λαμβάνουσι τροφὰς διεγερτικὰς, διακρινόμενοι ἐκ τοῦ τρόπου αὐτῶν τοῦ ζῆν,

καθ' ὅτι παρ' αὐτοῖς εὐρηταί ὑπερβολικὴ δραστηριότης καὶ ἐνέργεια, ἔχουσι τὸν σφυγμὸν ταχύν, ἄτακτον καὶ ζωηρὸν, φθίρονται ἀνωφελῶς καὶ καταστρέφονται.

Πασιγνώστον τυγχάνει ὅτι ὁ τρόπος τῆς τροφῆς ποικίλει κατὰ τὴν κρᾶσιν ἑνὸς ἐκάστου, ἀλλ' ἐπειδὴ δυνατὸν ν' ἀμφιβάλλῃ τις ὅτι πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ πρὸς τὸ κλίμα σύμφωνος, θέλομεν προσπαθῆσαι ν' ἀκριβέσωμεν πᾶσαν ἐπὶ τούτου ἀμφιβολίαν νὰ υποδείξωμεν ἀληθῆ φυσικὸν νόμον, ὃν ἀδύνατον νὰ παραβῆ τις ἀκινδύνως. Οὕτως, ἕκαστος περιηγητὴς ὀφείλει νὰ μεταβάλλῃ τὸν τρόπον τοῦ τρέφεσθαι, συμφώνως πρὸς τὰ ὑπ' αὐτοῦ διατρεχόμενα μέρη. Οὕτε ὁ Γάλλος ἐν Λονδίῳ δύναται νὰ ζῆ ὡς ἐν Παρισίῳ· οὕτε ὁ Ἄγγλος εἰς Γαλλίαν χωρὶς νὰ παραδεχθῆ ἀμέσως τὰ τῆς γαλλικῆς μαγειρικῆς. Ἐνὶ λόγῳ εἶναι λίαν ἐπάναγκες, ὑπὸ ὑγιεινῆν ἔποψιν, νὰ συμμορφῶται τις πρὸς τὰς ἐπιτοπίους τροφάς.

Αἱ συστάσεις αὗται δυνατὸν νὰ φανῶσι παράδοξοι, ἐν τούτοις ἀπλούστατα τὴν ἀλήθειαν ἐκφράζομεν. Πρὸς ἀπόδειξιν τούτου ἀναδράμωμεν εἰς παραβολάς, αἵτινες, ἀκριβεῖς οὔσαι, διευθύνουσι τὴν ἰδέαν, χρωματίζουσι τὸν νοῦν, ἀφικνούμενον τότε τὰ χεῖρον τοῦ σκοποῦ του.

Ἐν ταῖς μηχαναῖς (ἅπαξ ἔτι τὸ ζῶον δὲν εἶναι ἡ μηχανή) ἵνα μὴ ἐπέλθῃ δυστύχημά τι ἢ στάσις, πρέπει πάντοτε νὰ διαπανᾶται ἡ αὐτὴ ποσότης ἀνθρακος, νὰ παραγῆται ἡ αὐτὴ θερμότης διὰ δεδομένην ἐργασίαν.

Τὰ ζῶα καὶ μερικώτερον ὁ ἄνθρωπος, ἵνα ἀπολαύῃ καλῆς υγιείας πρέπει νὰ διατηρῆ, ὅσω τὸ δυνατὸν, τὴν αὐτὴν θερμοκρασίαν, ἐπομένως νὰ τρέφῃται διαρκῶς διὰ τῶν ἀναπνευστικῶν τροφῶν. Ἐὰν γείνη χρεῖα νὰ ἐργασθῆ περισσότερον ἢ μηχανή, θερμαίνουσιν αὐτὴν περισσότερον, πρὸς παραγωγὴν πλείονος

δυναμέως. Ἐὰν ὑπεραυξήτωσι τὴν θερμότητα ἢ μηχανὴν ῥίγνεται. Οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος, ἐὰν μὲν θέλῃ νὰ ἐργασθῆ πολὺ, πρέπει νὰ θερμανθῆ περισσότερον, ἐὰν δ' ὀλίγον καὶ τροφὴν νὰ λάβῃ ὀλιγωτέραν· ἐὰν ὑπερβῆ τὸ ἀπαιτούμενον ὄριον ἢ ἀσθένεια ἐπέρχεται, μετ' αὐτὴν δὲ ὁ θάνατος.

(Ἀκολουθεῖ).

Η ΜΕΛΑΓΧΡΟΙΝΗ

Ἔλαι αἱ ὠραῖαι γυναῖκες εἶναι μελαγχροιναί. Ἐξαιρουμένων τῶν ξανθῶν.

Ἡ παρφορμὸς Κλεοπάτρα ἦτο μελαγχροινή, ἡ κυρία Σ. . . εἶναι ἐπίσης μελαγχροινή.

Ἡ δεσποινὶς Μ. . . εἶναι μελαγχροινή.

Αἱ Ἴταλίδες, αἱ Ἰσπαναί, αἱ Τούρκισαι, αἱ Ἑλληνίδες εἶναι μελαγχροιναί.

Τί ὠραιότερον ὀφθαλμῶν μελανῶν στεφομένων ἀπὸ πλουσίαν κόμην μέλαιναν ὡς τὸν ἔβενον!

Ὁ τύπος τῆς ὠραίας γυναικὸς εἶναι ἡ Ἀνδάλουσια. Οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ τῆς, τῶν ὑπαίων τὸ βαθύ κυάνεον χρῶμα παλαίει πρὸς τὸ μέλαν, φαίνονται, κατὰ τὴν ἔκφρασιν ἐγγωρίου τινὸς ποιητοῦ, ὅτι πενθοῦσι τὰ θύμακα, τὰ ὅποια ἐκαμαν, καὶ εἶναι τὸ ὠραιότερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

Ἄγαπᾷ τις μίαν ξανθὴν.

Ἄλλὰ τρελλαίνεται διὰ μίαν μελαγχροινήν.

Ἡ ἰδιοσυγκρασία τῆς μελαγχροινῆς εἶναι ἐντελῶς τὸ ἐναντίον τῆς ξανθῆς.

Ὅσω ἡ ξανθὴ εἶναι βουκολικὴ, νοχελῆς, τόσον ἡ μελαγχροινή εἶναι παράφορος ζωηρὰ καὶ ἀδάμαστος.

Ἴνα εὐδοκίμησῃ τις παρά τινι μελαγχροινήν πρέπει νὰ ἦναι ξανθός.

Ἄφροντις.

Ψυχρός.

Ἡ νὰ ἦναι ἐκατομμυριοῦχος.

Ἐπιτυγχάνει τις ἄνευ μεγάλης δυσκολίας παρά τινι μελαγχροινή: Ἐὰν δειχθῆ εἰς ἄκρον

περίσκεπτος, ἀπαθὴς καὶ νὰ ἐργολαβῆ κερμὴν φίλην τις. Διότι ἡ μελαγχροινή εἶναι πρὸ πάντων ζηλότυπος, εἶναι δὲ πάντοτε ἐπιδέξιος νὰ ἐκκαρπούται τῆς ζήλοτυπίας τις.

Οὐδέποτε εἶδε τις ξανθὴν εὐελπίζουσαν τοὺς στενάζοντας δι' αὐτήν.

Δὲν εἶναι ὅμως σπάνιον νὰ εἶδῃ τις μελαγχροινήν ἐξομολογουμένην αὐτὴν πρώτην τὸν ἔρωτά της πρὸς τὸν ἀρεστὸν αὐτῆ.

Τὸ νὰ διδῇ ὅμως τίς πίστιν καὶ νὰ ἐπιβῆ εἰς μελαγχροινήν εἶναι ἀπᾶτη.

Τὸ πλεῖστον τρέχει πρὸς ἐλεῖνον, ὅστις δὲν τὴν συλλογίζεταί καὶ ἀποφεύγει ἐκεῖνον ὅστις τὴν ἀγαπᾷ. . .

Ἡ μελαγχροινή παγιδεύεται εἰς τὸν γέλωτα· ἐὰν ἔχῃ ὠραίους ἰδόντας, ὁ ἐργολαβὼν αὐτὴν καὶ εἶναι εὐφυῆς, ἅς ἦναι βέβαιος περὶ τῆς νίκης.

Ἄφου δὲ γίνῃ φίλη του τὸ καλλίτερον μέσον ἔνα διατηρηθῆ ἑραστῆς αὐτῆς εἶναι νὰ μεταμορφωθῆ εἰς Ποιητὴν καὶ νὰ ἀγαπᾷ τὰς πυρράς.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Π. . .

ΜΙΑ ΘΕΡΙΝΗ ΝΥΞ ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΧΘΩΝ ΤΟΥ ΝΕΒΑ

Ἦτο μόλις ἐνάτη ὥρα τῆς ἐσπέρας· ὁ ἥλιος ἔδυνε ἐπικρατοῦντος λαμπροῦ καίρου· ὁ ἀσθενὴς ἄνεμος ὅστις ὤθει ἡμᾶς ἐξέπνευσεν ἐπὶ τῶν ἰστίων, τὰ ὅποια εἶδομεν κ υ μ α τ ῖ ζ ο ν τ α ἐ π ἰ χ α ρ ῖ τ ω ς.

Ἠέρευτα ἡ σημάξ ἦτις ἀναγγέλλει, ἐκ τοῦ ὕψους τῶν αὐτοκρατορικῶν ἀνκιδόρων, τὴν παρουσίαν τοῦ μονάρχου, πίπτουσα ἀκίνητος κατὰ μῆκος τοῦ ἰστού ὅστις ὑποβάσταξεν αὐτὴν, ἐκήρυξε τὴν σιγὴν τῶν ἄερων. Οἱ ναῦται ἡμῶν ἤρξαντό νὰ κωπηλατῶσι· διετάξαμεν αὐτοὺς ἔνα ὀδηγήσωσιν ἡμᾶς βραδέως.

Οὐδὲν σπανιώτερον, ἀλλ' οὐδὲν μαγευτικώτερον ὠραίας θερινῆς νυκτὸς ἐν Πετρούπολει, εἴτε διότι ἡ ἐπίτασις τοῦ χειμῶνος καὶ ἡ σπανιώτης τῶν νυκτῶν τούτων διδούσιν αὐταῖς καθιστῶσαι αὐτὰς μᾶλλον ἐπιθυμητὰς, ἰδιαίτερον θέλγητραι· εἴτε διότι πραγματικῶς ὡς πιστεύω, αὐταὶ εἶναι γλυκύτεραι καὶ γαληνιώτεραι παρ' ὅσον εἰς τὰ ὠραιότερα κλίματα.

Ὁ ἥλιος, ὅστις εἰς τὰς εὐκράτους ζώνας, καταπίπτει εἰς τὴν θύσιν καὶ δὲν καταλείπει ὀπισθεν αὐτοῦ εἰμὴ ἐν πρόσκαιρον λυκαυγῆς· διαυλακίζει ἐνταῦθα βραδέως μίαν γῆν ἐπὶ τῆς ὁποίας φαίνεται ἀποσπώμενος μετὰ λύπης. Ὁ δίσκος αὐτοῦ, περικυκλούμενος ὑπὸ ἐρυθροχρόων ἀτμῶν κυλιέται ὡς ἕρμυς πυρφολεγῆς ἐπὶ τῶν σκιερῶν δασῶν τὰ ὅποια ἐπιστέρωσιν τὸν ὀρίζοντα καὶ αἱ ἀκτῖνες αὐτοῦ, ἀντανκκλώμεναι διὰ τοῦ ὑκλώματος τῶν ἀνκιδόρων παρῆλαι τῷ θεατῆ τὴν ἰδέαν εὐρείας πυρκαϊῆς.

Οἱ μεγάλοι ποταμοὶ ἔχουσι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καίτην βαθεῖαν καὶ ὄχθας ἀποκρήμους αἱ ὅποια δίδωσιν εἰς αὐτοὺς ὕψιν ἀγρίαν.

Ὁ Νέβας ρεῖ ἰσχυρίως διὰ μέσου ἐξισίβου ἄστεως· τὰ διευγῆ αὐτοῦ ὕδατα ἐπιψαύουσι τὴν γλῶσσαν τῶν νήσων τὰς ὁποίας περιβάλλει, καὶ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς πόλεως κωλύεται ὑπὸ δύο προκυμαιῶν ἐκ γρανίτου κατασκευασμένων κατ' εὐθεῖαν καὶ ἐκτενῆ γραμμῆν, ὅπερ ἐστὶ θέαμα μεγαλοπρεπὲς ἐπαναλαμβανόμενον ἐπὶ τῶν τριῶν διορύγων αἵτινες διακρῆουσι τὴν πρωτεύουσαν, καὶ τοῦ ὁποίου εἶναι ἀδύνατον ν' ἀπκνήσῃ τις ἀλλαγοῦ τὸ ὑπόδειγμα ἢ τὴν ἀπομίμησιν.

Χίλιαι λίμβοι διαστραροῦνται καὶ διαυλακίζουσι τὸ ὕδωρ καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις· μακρόθεν βλέπει τις τὰ ξένα πλοῖα περιτυλίσσοντα τὰ ἑαυτῶν ἰστία καὶ ἀγκυροβολοῦντα. Κρμίζουσι δὲ ταῦτα ὑπὸ τὸν πόλον τοὺς καρπούς τῶν διακεκαυμένων ζωνῶν καὶ πάντα τὰ προῖόντα τοῦ σύμπαντος. Τὰ περιλαμπῆ πτηνὰ τῆς Ἀμερικῆς πλέουσιν ἐπὶ τοῦ Νέβα μετὰ τῶν δασῶν τῶν πορτοκαλλεῶν· ἐκνευρίσκουσιν ἐργάμενα τὸν κακροῖνικα, τὸ ἀνκιδόσιον, τὸ λεμόνι-

νιον καὶ ἀπάσας τὰ ὀπώρας τῆς γενετείρας
χώρας των.

Πάρχυτα ὁ βαθύπλουτος Ρώσος ἀρπάζει τὰ
παρουσιαζόμενα εἰς αὐτὸν πλούτη καὶ ρίπτει
τὸν ἐκυτοῦ χρυσὸν, πρὸς τὸν ἀπληστον ἔμπορον.

Συνηντῶμεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κομψοτά-
τας λέμβους τῶν ὀπείων εἶχον καταπαύσει τὴν
κωπηλασίαν καὶ αἵτινες ἐφέροντο βραδέως ἐπὶ
τοῦ γαλιηνικοῦ ρεύματος τῶν ὠραίων αὐτοῦ ὑ-
δάτων. Οἱ κωπηλαῖται ἦδον ἐθνικὸν τι ἄσμα,
ἐνῶ ὁ κύριος αὐτῶν ἀπήλαυεν ἐν σιγῇ τὴν ὠραι-
ότητα τοῦ θεάματος καὶ τῆς γαλιήνης τῆς
νυκτός.

Πλησίον ἡμῶν, ἐν μακρὸν πλοῦτον ἔφερον
μετὰ ταχύτητος ἐπ' αὐτοῦ τοὺς προσκεκλημέ-
νους εἰς τοὺς γάμους πλουτοῦ ἔμπορου. Εἰς
πορφυροῦς μετὰ θόλου θρόνος, διακεκοσμημένος
μετὰ χρυσῶν κροσσῶν, ἐκάλυπτε τὸ νέον ζευγος
καὶ τοὺς συγγενεῖς. Ρωσικὴ δὲ τις μουσικὴ,
τετοποθετημένη μετὰ δύο σειρῶν κωπηλα-
τῶν, ἐξέπεμπε μακρὰν τὸν ἦχον τῶν θορυβωδῶν
σκληρίγων αὐτῆς. Ἡ μουσικὴ αὕτη εἶναι συν-
ήθως μόνον παρὰ τοῖς Ρώσοις, διὰ τοῦτο ἴ-
σως εἶναι καὶ τὸ μόνον ἰδιαιτέρον ἀντικείμενον
εἰς τὸν λαὸν τοῦτον, ἔπερ τιμᾶται ὡς ἀρχαῖον.

Πληθὸς ἀνθρώπων ζώντων ἐγνώρισαν τὸν ἐ-
φευρέτην τοῦ ὀπλοῦ τοῦ ὄνομα διαγείρει διηνεκῶς
ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ τὴν ἰδέαν τῆς ἀρχαίας φι-
λοξενίας, τῆς κομψῆς πολυτελείας καὶ τῶν εὐ-
γενῶν ἀπολαύσεων. Παράδοξος μελωδία! ἐμβλη-
μα τρανὸν ποιηθὲν ἔνα καταλαμβάνη τὸ πνεῦμα
μᾶλλον παρὰ τὸ οὖς. Ἀδιόρορον παραγωγικῶς
ἀν τὰ ὄργανα γνωρίζωσιν ὅ,τι πράττουσιν, εἴ-
κοσιν ἢ τριάκοντα αὐτόματᾶ ἐνεργοῦντα ὁμοῦ
παράγουσι παράδοξον σκέψιν εἰς ἕκαστον αὐ-
τῶν ὁ τυφλὸς μηχανισμὸς ὑπάρχει ἐν τῷ ἀτό-
μῳ ὁ δὲ εὐφυὴς ὑπολογισμὸς, ἢ ἐπιβλητικὴ
ἀρμονία ὑπάρχουσιν ἐν τῷ παντί.

Ὁ ἔφιππος ἀνδρὶς Πέτρου τοῦ Α'. ὑψοῦται
ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Νέβα, ἐν μιᾷ τῶν ἐσχατι-
ων τῆς εὐρείας πλατείας τοῦ Ἰσαάκ.

Τὸ σεβαρὲν πρόσωπον αὐτοῦ παρατρεῖ τὸν
ποταμὸν καὶ φαίνεται ἔτι ἐμψυχοῦν τὴν ποτα-
μοπλοῖαν ἐκείνην, τὴν δημιουργηθεῖσαν ὑπὸ τὴν

μεγαλοφυίαν τοῦ ἰδρυτοῦ. Πᾶν ὅ,τι τὸ οὖς ἀ-
κούει, πᾶν ὅ,τι ὁ ὀφθαλμὸς ὄρᾳ ἐπὶ τοῦ μεγα-
λοπρεποῦς τούτου θεάτρου, δὲν ὑφίσταται εἰ-
μὴ ἐκ μιᾶς σκέψεως τῆς ἰσχυρᾶς κεφαλῆς ἥτις
ἐξήγαγεν ἀφ' ἐνὸς ἔλους τσαῦτα μεγαλοπρε-
πῆ μνημεῖα.

Ἐπὶ τῶν μεμονωμένων ἐκείνων ὄχθων ἀπὸ
τῶν ὀπείων ἡ φύσις ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἐξορί-
σει τὴν ζωὴν, ὁ Πέτρος ἰδρυσάτο τὴν ἐκυτοῦ
πρωτεύουσαν καὶ ἐδημιούργησεν δι' ἐκυτὸν
ὕπνικους.

Ὁ τρομερὸς αὐτοῦ βραχίον ἐκτείνεται εἰσέτι
ἐπὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ αἵτινες συνωστίζον-
ται περὶ τὴν σεβαστὴν εἰκόνα, παρατηροῦσι
καὶ ἀγνοοῦσιν ἐὰν ἡ ὀρειχαλκίνη ἐκείνη χεὶρ
προστατεύη ἢ ἀπειλή.

Ἐφ' ὅσον ἡ ἡμετέρα λέμβος ἀπεμακρύνετο
το ἄσμα τῶν ναυτῶν καὶ ὁ συγκεχυμένος θύ-
ρυθος τῆς πόλεως ἐσβέννυντο ἀνεπαισθήτως.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει ὑπὸ τὸν ὄριζοντα λαμ-
πρὰ δὲ νέφη ἐξέχεον ἠδέϊαν λαμπρότητα, ἡμί-
φωτον ἐπίχρυσον ἡμέραν ἦν ἀδυνατεῖ νὰ πε-
ριγράψῃ τις, καὶ τὴν ὀπείαν οὐδέποτε εἶδον
ἀλλαγῶ. Τὸ φῶς καὶ τὸ σκότος, ἐφαίνετο ἀνα-
μειγμένα καὶ ὡς ἐκτεινόμενα ἕπως σχηματί-
σασαι διαφανῆ πέπλον ὅστις ἐκάλυπτε τότε
τὰς πεδιάδας ἐκείνας.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Θ. Ε. Χ". ΑΡΓΥΡΟΥ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΜΕ ΤΥΡΑΝΝΕΙΣ

Ποθῶ νὰ ζήσω
νὰ σ' ἐρωτήσω
καμμιὰ φορὰ,

Σὰν ἡ Σελήνη
τὸ φῶς της χύνει
μέσ' τὰ νερά.

ΝΑΤΗΝΙΑΩ.

Κρίνο σὰν ἔχρη
καὶ τὸ προσέχεις
καὶ σοῦ ἀνθεῖ,

Πίσχεις θυμόνευς
τὸ ξεριζόνεις
νὰ μαραθῆ;

Γιατὶ ἐμένα
σὰν τὰ ριμμένα
φύλλα τῆς γῆς,

Εἰς τῆς καρδίας
τὰς τρικυμίας
μὲ παραιτεῖς;

Σκληρὰς παθήσεις
καὶ ἀγαμνήσεις
δὲν συμπαθεῖς

φιλλαν δίδεις
καὶ τὴν προδίδεις
τὴν ἀποθεῖς

Κρίθεσαι φεύγεις
μὲ ἀποφεύγεις
μὲ τυραννεῖς,

Σὲ φίλο δίνει
τόση ὀδύνη
ποτὲ καθεῖς;

Σ' ἔπταισα ἴσως
καὶ ἀπὸ μίσος
θεὸς νὰ χαθῶ,

Τι θὰ κερδίσης
νὰ μὲ ἀφήσης
νὰ μαραθῶ;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΠΕΛΩΝΗΣ

Ἐπεθύμησα πάλιν ἐκείνην νὰ ἴδω
κ' ἡ καρδιά μου κτυπᾷ δυνατὰ
μια λέξις σ' τὸ οὖς μου βροντᾷ
νὰ τὴν ἴδω! . . .

Βραδυκίνητος χρόνος! ταχέως μὲν φεύ-
[γει! . . .
Δι' ἐκείνον, πλὴν φεύ! π' ἀγαπᾷ
τὰς στιγμὰς τῆς ζωῆς του μετρᾷ
καὶ τὰς κλέβει! . . .

Εἰς πᾶν βῆμα του πόρους, καὶ θλίψεις
[ἀφίνει
μὲ τὸ πένθος τὸ γῆρας σκορπᾷ,
κ' ἀποθνήσκει αὐτὸς π' ἀγαπᾷ
δι' ἐκείνη!

Δι' ἐκείνη! . . . φεύ, μοιάζω μ' ἐκείνο τὸ
[χρῆμα
π' ἅμα βάλουν κοντὰ σ' τὴ φωτιὰ
εὐθὺς πίπτει καὶ ὡσὰν τὴν καρδιά
ὅλο ἰσώνει.

Ἡ καρδιά μου ἡ τάλαινα εἶναι τὸ χιόνι,
καὶ τὸ στήθος μου, φεύ! ἡ φωτιὰ! . . .
μια μόνη ἐκείνης ματιὰ,
μὲ πληγώνει! . . .

Τὸ πουλὶ ποῦ πετᾷ, ἡ καρδιά μου ζη-
[λεύει
ὦ αὐτὸ ἡμπορεῖ π' ἀγαπᾷ
τῆς καρδιάς του τὸ ταῖρι, πετᾷ
καὶ γυρεύει!

Τῆς ζωῆς μου τὸ τρίτον, τὸ ἡμισυ . . .
[δίδω . . .
νὰ πετάξω κ' ἐγὼ μιὰ φορὰ
εἰς τὰ μέρη ἐκεί με χαρὰ
νὰ τὴν ἴδω! . . .

Τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιάς μου, μ' ἐκεί-
 [της γὰρ σμίξω.
 γὰ τῆς 'πῶ, σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ!...
 ἄλλην λέξιν δὲν ἔχω γὰρ 'πῶ,
 κ' ἀποθνήσκω! . . .

Ἐν Κων]πόλει 12]24 Ἰουλίου 1887.

ΗΛΙΑΣ ΧΡ. ΡΑΠΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

ΠΕΡΙ ΚΥΝΩΝ.

ΛΛΛΛ

Κυνῶν εἶδη ὑπάρχουσι πλεῖστα, παρ' ἡμῖν δὲ γνωστότεροί εἰσιν ὁ Π ο ι μ ε ν ι κ ὸ ς, ὅστις παρεκκολουθεῖ καὶ φυλάσσει τὰ ποίμνια, ὁ Θ η ρ ε υ τ ι κ ὸ ς ἢ Κ υ ν η γ ε τ ι κ ὸ ς, χρησιμεύων εἰς τοὺς θηρευτὰς διὰ τῆς ὁσφρήσεως καὶ τῆς ὠκυποδίας αὐτοῦ, ὁ Μ ο λ ο σ σ ὸ ς, χρησιμεύει ἰδίως εἰς φρουρὰν τῶν οἰκιῶν, καὶ ὁ Μ ε λ ι τ α ῖ ο ς λεγόμενος, ὅστις χρησιμεύει ἰδίως εἰς τὰς κυρίας.

Ὁ κύων ζῆ ἐπὶ 15 — 20 ἔτη, τίκει δὲ τοὺς σκύλακας τυφλοὺς, καὶ ἀνοίγονται οἱ ὀφθαλμοὺς αὐτῶν μετὰ 10 — 11 ἡμέρας ἀπὸ τῆς γεννήσεως.

Συχνόταται αἱ στήλαι τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν περιοδικῶν πληροῦνται ὑπὸ διατριβῶν ἐπιστημῶν ἀνδρῶν πραγματευομένων περὶ τῆς νοημοσύνης τῶν ζώων τούτων, καὶ διάφορα περὶ αὐτῶν δημοσιεύονται ἀνέκδοτα περιεργα γυρόντα.

Ἐνταῦθα δε παραθέτομεν τὰ ἐπόμενα:

Οἱ χωροφύλακες εὐρίσκοντο ἐν περιπολίᾳ, ὀπισθεν δὲ φραγμοῦ τινος ἀνεκλύψαν τὸ πτωμα ἀνθρώπου, ἐνδεδυμένου ὡς ἐργάτου, κρεμάμενον ἀπὸ τῶν κλάδων μιᾶς πετέλας. Ὑπὸ τὸ δένδρον δὲ ὑπῆρχεν ἐξηλωμένος κύων ἐκβέλλων ἐκ διαλειμμάτων γοερὰς κραυγὰς.

Οἱ χωροφύλακες κτετίθασαν τὸν κρεμάμενον καὶ κτεσκεύασαν φορεῖον ὅπως μεταφέρωσι τὸ πτωμα αὐτοῦ εἰς τὸν πλησίον ἀστυνομικὸν σταθμὸν. Ἐνῶ δὲ διευθύνοντο πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὁ κύων ἤρπασε διὰ τῶν ἐκαστοῦ ὀδόντων τὸ ἄκρον τοῦ ἐπενδύτου τοῦ ἐνωμακτάρχου καὶ ἔσυρεν αὐτὸν πρὸς ἐτέραν διεύθυνσιν.

Ὁ ἐνωμακτάρχης ἠκολούθησε τὸν κύων, ὅστις ἔστη ἐνώπιον οἰκίας τινός, ἣτις πραγματικῶς ἀνήκειν εἰς τὸν ἀπηγγονισθέντα, κτίστην τὸ ἐπάγγελμα, ὡς ἐγνώσθη ἀκολουθῶν, χάρις εἰς τὴν νοημοσύνην τοῦ κυνός, ὃν ἔπειτα ἔλαθε μεθ' ἐκαστοῦ ὁ ἐνωμακτάρχης.

Πρὸ τίνος ἀμαξίας τις, τρέχουσα ἀπὸ ρυτῆρος, παρέκαμπτε δρόμον τινὰ ἀμηδρῶς φωτιζόμενον. Αἰφνης ὅμως κύων τις ρίπτεται πρὸ τῶν ἵππων τῆς ἀμαξίας, δάκνων τὰς κνήμας αὐτῶν, παρεκχωρεῖ μέχρι τῶν μυκτῆρων, καὶ ἐκβάλλει ἀγριωτάτως ὕλακας. Ὁ ἡνίοχος προσπαθεῖ ν' ἀπομακρῶνῃ αὐτὸν διὰ τῆς μάστιγος, ἀλλ' οὗτος ἐπιμένει καὶ ἐξακολουθεῖ τὰς ἐφόδους αὐτοῦ. Τότε ὁ ἀμαξήλατος προβλέπων ἔκτακτόν τι, σταματᾷ τὴν ἀμαξίαν καὶ καταβαίνει. Διὰ κίνει δ' εἰς μακρὰν ἀπόστασιν ἀπ' αὐτοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, γέροντα ἐξηλωμένον καὶ ἀναισθητοῦντα, ὅστις εἶχε πάθει ἐκ συγκοπῆς, ἔμελλε δὲ νὰ συντριβῆ ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τῆς ἀμαξίας, ἀν δὲν παρενέβαινε ὁ κύων, ὅστις ἀνῆκεν εἰς τὸν δυστυχεῖ γέροντα.

Η ΠΟΛΥΠΝΟΙΑ ΤΩΝ ΚΥΝΩΝ.

Τακτικῶς ὁ κύων ἀναπνέει 20 — 30 φορὰς ἀνὰ πᾶν λεπτόν. Ἐὰν δὲ διατελῆ τεταραγμένος ἢ πυρέσσει ἐκ δρόμου, ἢ ἐὰν ὑψοῦσι πλαστικῶς τὴν θερμοκρασίαν αὐτοῦ ἐν θερμάστρῳ, ἢ ἀναπνοῇ αὐτοῦ ἐπιταχύνεται καὶ ἀνέρχεται πάραυτα εἰς 300 — 350 ἀναπνευστικὰς παλμοὺς τὸ λεπτόν. Πάντες εἶδον κύων ἀναπνέοντα, οὕτως, ἔχοντα τὴν γλῶσσαν ἐκβεβλημένην, νὰ ἐξάγωσι σίκλον ρέοντα ἀπὸ τοῦ στόματος αὐ-

τῶν. Ἡ δὲ βεβιασμένη αὕτη ἀναπνοῇ δὲν παρεκτρέφεται εἰ μὴ εἰς τὰ μὴ διαπνέοντα ζῶα.

Ὁ κ. Κ. Ρισέτος ἠσυχολόγηται περὶ τῆς ἐρεύνης τῆς αἰτίας τῆς πολυπνοίας ταύτης, ὡς ἀπικαλεῖ τὸν ἀναπνευστικὸν τύπον τύπον. Συμπαίρνει δὲ ἐκ τῶν ὑπ' αὐτοῦ γενομένων πειραμάτων ὅτι ἡ ταχέστα αὕτη ἀναπνοῇ συντελεῖ εἰς τὴν πνευματικὴν ἐξάτμησιν, ἣτις προῦρισται νὰ καταβιβάζῃ τὴν θερμοκρασίαν τοῦ ζώου καὶ συγκροτεῖ ἰσχυρὸν μέσον ψύξεως.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἐν τινι σιδηροδρομικῇ ἀμαξίᾳ, φλύκρος γυνὴ συνῆψε μετὰ τινος ἐμπορομεσίτου σ νδιάλειν περιστρεφόμενῃ κατὰ τῆς θρησκείας καὶ τοῦ κλήρου. Ἰερεὺς δὲ τις παρεκκλήμενος ἐν τῇ αὐτῇ ἀμαξίᾳ καὶ ἀκρ ὤμενος ἐσιώπα, ἢ μᾶλλον ἀνεγίνωσκε βιβλίον τι, ἐνῶ ὤφειλε βεβαίως νὰ λάβῃ μέρος πρὸς συνηγορίαν τῆς τε θρησκείας, ὡς καὶ τοῦ τάγματός εἰς ὃ ἀνήκει.

Ἡ σιωπὴ τοῦ ἱερέως παρώργησε τὴν λάλον γυναικίαν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἀποτενομένη πρὸς αὐτὸν, λέγει: «Αἰδεσιμώτατε, ὁμιλῶ ἀπὸ μιᾶς ὥρας περὶ ἀντικειμένου, εἰς ὃ πᾶς εἰσοδήποτε φέρων τὸ αὐτὸ μὲ τὸ ἰδικόν σας ἔνδυμα, ὤφειλε νὰ ἀποκριθῆ· πῶς λοιπὸν σεῖς τιρεῖτε σιγῆν; Ὁ ἱερεὺς προσέβλεψε τὴν γυναῖκα, εἰσὲν οἰκτείρων αὐτὴν καὶ ἐξηκολούθησε πάλιν τὴν ἀνάγνωσίν του, χωρὶς ποσῶς νὰ ἀποκριθῆ.

— Κυρία, τότε, τῆ λέγει εἰς γείτων τοῦ ἱερέως, φαίνεται ὅτι ἀνέγνωτε πολλὰ ἐν τῇ ζωῇ σας; ἀνέγνωτε καὶ τὴν Παλαιὰν Διαθήκην;

— Ὡ μάλιστα, Κύριε! — Ἀνέγνωτε ἐκεῖνο ὅπερ συνέθη εἰς τὸν προφήτην Βαλκᾶμ; — Μάλιστα, πῶς ὄχι ἀφοῦ ἀνέγνωσα ὅλην τὴν ἁγίαν Γραφήν. — Τότε, ἐκεῖ ποῦ δύνασθε νὰ εὔρητε τὸν λόγον τῆς σιωπῆς τοῦ αἰδεσιμωτάτου ἱερέως.

«Ὅταν ἡ ὄνος ὠμίλησεν, ὁ προφήτης ἐσιώπησε.»

Κάλλιστα τὸ τοιοῦτον δύναται νὰ ἐφαρμοσθῆ καὶ εἰς τινὰς τῶν νέων τῆς ἐποχῆς μας, οἵτινες ἀληθεῖς ψωρολογιώτατοι καὶ δοκησίσοφοι, φιλονεικοῦσιν ἀναρμολῶς καὶ ἐκποξεύουσιν ἄρρητ' ἀθέμιτα κατὰ τῆς θρησκείας καὶ τῶν λειτουργῶν αὐτῆς.

Τὸ ριπίδιον τῆς Ἀδελίνας Πάτη. — Ἡ διὰ σήμερος ἀοιδὸς Ἀδελίνα Πάτη ἔχει ἐν ριπίδιον, ἐπὶ τοῦ ὀπίου ὄλι σκεδὸν εἰ ἡγεμόνες τῆς Εὐρώπης ἔγραψαν λέξεις τινὰς. Ἴδου μερικὰ ἐκ τῶν ἀντιγράφων τούτων.

Ὁ Τσάρσ «Οὐδὲν ἕτερον καταπραϋντικόν, ὡς τὸ ἰδικόν σας ἄσμα».

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας «Τῆ ἀιθὸνί πάσης ἐποχῆς».

Ἡ βασίλισσα τῆς Ἰσπανίας «Τῆ Ἰσπανίδι, τὴν ὑποῖαν μία βασίλισσα σεμνύνεται ὅτι ἀριθμεῖ μετὰ τῶν ὑπάρχων τῆς».

Ἡ βασίλισσα Βικτωρία «Ἐὰν ἦναι ἀληθὲς τοῦ ὑπὸ τοῦ βασιλέως Λέαρ λεχθὲν ὅτι «Μία γλυκεῖα φωνὴ εἶναι πολύτιμον δῶρον εἰς μίαν γυναῖκα» εἴθε, φιλάτη μοι Ἀδελίνα, ἡ πλουσιωτέρα τῶν γυναικῶν».

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας καὶ ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ ἀπλῶς Ἐπέγραψαν τὰ ὀνόματά των.

Ἡ βασίλισσα τοῦ Βελγίου ἔγραψε τὰ πρῶτα μέτρα τοῦ Π Βάσσιο ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῶν φύλων τοῦ ριπίδιου εὔρηται γεγραμμένα αἱ λέξεις αὗται «Βασίλισσα τοῦ ἄσματος, σοὶ τείνω τὴν χεῖρα».

Ἰρλανδὸς τις φυλάργυρος Τολμᾶν καλούμενος ἀποθανὼν κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα, ἔγραψε τὴν διαθήκην του ὡς ἐξῆς:

« Ἀφίνω ὡς κληροδότημα εἰς τὴν νύμφην μου τέσσαρας παλαιὰς περινημιδὰς τὰς ὑποίας θέλουσιν εὔρει ὑπὸ τὴν κλίνην μου πρὸς τὰ δεξιὰ.

« Εἰς τὸν ἀνεψιόν μου Τάρλιν ὠσαύτως δύο παλαιὰς περικνημίδας.

« Εἰς τὸν ὑπολοχαγὸν Ἰωάννην Στέιν τὸ σθρόν μου κιβώτιον.

« Εἰς τὸν δοῦλον μου Ἄναχον ἀφίνω ὠσαύτως τὴν ἡμιτετρασμένην λάγνην μου.

« Καὶ εἰς τὴν ἀνεψ. ἄν μου μίαν περικνημίδα ». Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διαθέτου, οἱ κληρονόμοι συνήλθον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀποθανόντος μετὰ δὲ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς διαθήκης ἤρχισαν πάντες νὰ γελῶσι σαρκώνιον διὰ τὴν ἰδιοτροπίαν τοῦ διαθέτου· οἱ κληρονόμοι πρὸ πάντων ὕψωσαν τοὺς ὤμους, νομίζοντες ὅτι ὁ Τολᾶμ συνέταξε τὴν ἀλλόκοτον ἐκείνην διαθήκην διὰ νὰ τοὺς ἐμπάξῃ. Ἐνῶ λοιπὸν ἐτομάζοντο νὰ ἀναχωρήσωσι, ὁ Ἄναχος διαβαίνων πλησίον τῆς λαγῆνου του, τὴν ὤθησε μὲ τὸν πόδα· ἡ δὲ λάγνηος πεσοῦσα συνετρίβη· ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς των, ὅταν εἶδον ὅτι ἡ λάγνηος ἦτο πλήρης χρυσῶν νομισμάτων· εἶναι περιττὸν νὰ προσθέσωμεν, μετὰ πύσης χαρᾶς καὶ προθυμίας ἔτρεξεν ἕκαστος νὰ λάβῃ τὸ δοθὲν αὐτῷ κληροδότημα.

* *

Κοιμώμενη τις Κυρία μικρᾶς καλλονῆς καὶ ἀσχήμους ἔχουσα ὀδόντας παρεπονεῖτο εἰς τὴν φίλην της Α., ὅτι ἦτο δῆθεν στενοχωρημένη ἀπὸ τὴν πληθὺν τῶν ἔραστῶν της.

— Εὐκολώτατον, φιλότατη νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃς, ἀπεκρίθη ἡ Α. δὲν ἔχεις παρὰ νὰ ὀμιλήσῃς μετ' αὐτῶν.

* *

Κυρία τις ἠρώτα ἐξηκοντούτην κύριον, πόσα ἔχει μὴ προβιά ἐννοοῦσα τὴν μπεροῦχάν του.

— Ὅσα τὸ τριπλοῦν σοβάτισμα τοῦ τοίχου σας, ἀπεκρίθη ὁ κύριος ἐννοῶν τὸ ψιμίθιον τοῦ προσώπου της.

* *

Ὁ μικρὸς Λέων ἀκούει τὴν μητέρα του λέγουσαν εἰς μίαν φίλην της.

— Ἔχασα πολλὰ μαλλιά ἐφέτος.

— Τότε λέγει οὗτος, γιατί δὲν κλυδώνεις μὲ τὸ κλειδί τὸ συρτάρι ποῦ τὰ βάλεις κάθε βράδυ.

Ὁ Διευθυντὴς σχολῆς τινος εἰς ἓνα μαθητὴν.

— Τί εἶναι θαῦμα;

— Δὲν ἤξεύρω ἀπαντᾶ ὁ μαθητὴς

— Δὲν ἤξεύρεις; καὶ αἰφνης ἂν ὁ ἥλιος ἐλαμπε τὴν νύκτα τί θὰ ἔλεγες;

— Ὅθ' ἔλεγον ὅτι εἶναι σελήνη.

— Ἄλλ' εἰάν τις σοὶ ἔλεγεν, ὅτι εἶναι ἥλιος;

— Ψεύδεται, θὰ τῷ ἀπεκρινόμην.

— Ἄλλ' ἐγὼ δὲν ψεύδομαι ποτέ. Λοιπὸν ὑπόθεσις, ὅτι εἶμαι ἐγὼ ὅστις σοὶ λέγω, ὅτι εἶναι ὁ ἥλιος τί θὰ ἔλεγες;

Ὁ μαθητὴς ἀφοῦ ἐσκέφθη ὀλίγον:

Ὅθ' ἔλεγον ὅτι εἶσαι μεθυσμένος

ΑΙΝΙΓΜΑ Θ'.

— ο —

Δὲν μὲ ἀρέσει ἡ ζωὴ
ὁ θάνατος μ' ἀρέσει,
δὲν μὲ ἀρέσει τὸ δένδρον
ὁ θάμνος μὲ ἀρέσει.

Δὲν μὲ ἀρέσει τὸ σκαμνὶ
ὁ θρόνος μὲ ἀρέσει
δὲν μὲ ἀρέσει τὸ φιλε
τὸ θάπειαμα μ' ἀρέσει.

Δὲν μὲ ἀρέσει ἡ φωνὴ
ὁ θόρυθος μ' ἀρέσει,
δὲν μὲ ἀρέσει τὸ σταμνὶ
ἡ θραῦσις του μ' ἀρέσει.

Δὲν μὲ ἀρέσει τὸ δένδρον
ὁ θρούς του μὲ ἀρέσει
δὲν μὲ ἀρέσει τὸ πουλὶ
ἡ θήρα του μ' ἀρέσει.

Δὲν μὲ ἀρέσεις τέλος σὺ
ἂν τ' αἰνίγμα δὲν λύσης
ἐν δὲν δώσης προσοχὴ
τὰν νοῦν ἂν δὲν σκοτίσης.

Ν. Π. ΚΑΚΟΥΛΑΙΔΗΣ.